İŞÇİ SINIFININ YİĞİT SAVAŞÇILARI, OZAN VE YAZAR

NAZIM HİKMET VE ORHAN KEMAL'İ ANIYORUZ

ilerici YURTSEVER gençlik

Yıl: 2
30 Mayıs 1977
350 kuruş

38

ELİ KANLI MC'YE OY VERME, HESAP SOR!

ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-FAŞİST MÜCADELEDE GÜÇLERİMİZİ BİRLEŞTİRELİM.

onbeş günlük siyasi gençlik gazetesi

MC'YE OY YOK!

SUNTA ŞOVENİZM CUNTA
YAĞMA SOYGUN TALAN YALAN
SİYASİ CİNAYETLER İHANET ÇETE
EVLAT ACISI FAŞİZM DEMOKRASİ DÜŞMANLIĞI
MİLİTARİZM ULUSAL BASKI HAYALİ MOBİLYA
KIYIM BASKI RÜŞVET
IRKÇI-ŞOVEN EĞİTİM
BİRADER ZULUM ULUSAL AYRICALIK IRK AYRIMI TERÖR YEĞEN
FLASYON İŞSİZLİK
CİNAYE KATLİAMI

ULUSAL SORUN VE GENÇLİK -1

Faşist Şili Cuntasının «LA ESMERELDA« gemisi, MC'nin çağrılısı olarak yurdumuza geliyor!

İLERİCİ-DEVRİMCİ GENÇLER BU KAN KOKAN GEMİYE GEÇİT VERMEYECEKLERDİR!

«LA ESMERELDA» Şili bandıralı bir gemi. 13 Haziran 1977 Pazartesi günü İstanbul Limanı'na demir atmaya hazırlanıyor. «LA ESMERELDA» Karasularımıza giren yüzlerce, binlerce gemiden biri değil. Faşist generaller çetesinin kan, zulüm, işkence gemisidir bu. Gerici - faşist karması MC'nin çağrılısı olarak geliyor. Sözde okul gemisi adı altında geliyor. Limanlarımızı kirletmeye geliyor. Ellerinden kan damlayan Amerikan emperyalistlerinin desteğinde geliyor.

11 Eylül 1973... Amerikan emperyalistlerinin, CIA'nın, faşist generallerin yaşal HALK BİRLİĞİ HÜKÜMETİ'ni kanlı bir komployla, faşist bir darbe ile yıktığı gün. Üzerinden 4 yıl geçmesine rağmen faşist cuntanın, Şili işçi sınıfına, emekçi halkına, gençliğine yaptıkları unutulmadı. Bitmedi terör, işkence, zulüm, kan... Stadyumlar yurtseverlerle dolduruldu. Kitaplar yakıldı, yakılıyor meydanlarda. Katletti faşist cunta, Allende'yi, Viktor Jara'yı, Neruda'yı... Ve daha isimsiz binlercesini... Şili dünyanın bağrında kanayan bir yara oldu.

İşte, gerici - faşist karması MC, sadece Amerikan emperyalistlerinin ırkçı Güney Afrika'nın, siyonist İsrail'in, maocu Pekin yönetiminin desteği ile ayakta durmaya çalışan, dünya demokratik, barışsever kamuoyunun sert tepkileri ile tecrit edilen faşist cuntanın okul gemisini, Türkiye'de faşist tırmanışın alabildiğine yoğunluk kazandığı böylesi bir ortamda davet etti.

Sırtını Amerikan emperyalistlerine, NATO'ya, militarist güçlere dayayan gerici - faşist karması MC, 2,5 yıllık iktidarı süresince ülkeyi kana buladı. 200'den fazla ilericiyi, yurtseveri, demokratı, sosyalisti katletti. Binlercesini yaraladı, zindanlara tıktı. Kitap - gazeteler faşist komandolarca sokaklarda, meydanlarda yakılıyor. Bunları satanlar dövülüyor... Burjuvazi, tükenen ömrünü, soygun, talan, yalan, sunta düzenini devam ettirmek için baskı ve terörü artırıyor. Bu Şili'de de, Türkiye'de de böyledir. Şili'de faşist darbe... Türkiye'de faşist darbe ortamı... Egemen güçlerin tek ve son dayanağı.

Şili ve Türkiye... Faşist Pinochet ve çetesi, MC, Demireller ve Türkeşler... 13 Haziran'da karasularımıza girecek olan «LA ESMERELDA»...

Yıllardır yurt topraklarını «üs»tür, «tesis»tir diyerek parsel parsel Amerikan emperyalistlerine satan, Anadolu'nun dört bir yanını atom üsleri ile donatan işbirlikçi iktidarlar, şimdi de insanlığın yüz karası faşist cuntayı çağırıyorlar.

«LA ESMERELDA» MC'nin çağrılısı olarak geliyor. Katil 6. Filonun karasularımızı, limanlarımızı, kızlarımızı kirlettiği yetmedi. Şimdi de Şili faşistleri limanlarımıza demir atmaya hazırlanıyor.

Türkiye ilerici gençliği. Amerika'nın 6. filosuna karşı göğsünü siper ettin. Dolmabahçe'de, Konak'ta... Demircioğlu'nu bu savaşımda şehit verdin. «6. filo defoldu». Bir daha cesaret edip gelemedi 6. filo.

Bu kez, faşist Şili cuntasının kan kokan gemisi geliyor, 13 Haziran'da. Şili halkı ve gençliği ile dayanışma bayrağını bir an bile elden bırakmadın. Şili cuntasına nefretini haykırdın. İşte 13 Haziran'da bu dayanışmayı daha da güçlendirmek, Şili'li kardeşlerimizin bir kez daha yanında olmak için, «LA ESMERELDA» gemisini karasularımıza sokmayalım. Limanlarımıza demir atmasına izin vermeyelim. Dayanışma eylemini yükseltelim. Bu kanlı, kara gemiye geçit yok. Bu direniş sadece Şili cuntasına karşı değil, Amerikan emperyalizmine, onun işbirlikçisi faşist karması MC'ye de karşıdır. «LA ESMERELDA»nın Türkiye karasularına girmesine karşı verilecek savaşım, uluslararası dayanışmanın en somut, en canlı bir göstergesi olmalıdır.

Bu bir yurtseverlik, ilericilik görevidir. Bütün ilerici - devrimci gençler, Şili halkı ve gençliği ile dayanışmayı güçlendirmek için ileri!

Yaşasın gençliğin uluslararası dayanışması ve eylem birliği!
Yaşasın Şili ve Türkiye gençliğinin ortak savaşımı!

GENÇLİK 27 MAYIS'IN İLERİCİ GELENEĞİNİ SÜRDÜRÜYOR

27 Mayıs 1960 Türkiye'nin toplumsal yaşamında önemli bir günü işaret eder. O gün işçilerin, emekçilerin, gençlerin, aydınların, ABD emperyalizmine, Bayar - Menderes diktasına karşı koyduğu gündür.

Bayar - Menderes diktasına karşı eylemler günlerce önceden başlamıştı. 10 yıllık birikim 28 Nisan'da Turan Emeksizlerin şehit verildiği kitle eylemleriyle bilenmiş, sonraki günlerde giderek hızlanan baş kaldırının ardı arkası kesilmemişti. Protesto eylemleri, emperyalizmin saldırgan örgütü NATO Dışişleri Bakanlarının yeni saldırı planlarını görüşmek için 1 Mayıs'ta İstanbul'a gelmeleri ile doruk noktasına ulaştı. Gerici iktidar işbirlikçiliğini bir kez daha gösterdi. Üç kişiden fazla olan gruplara ateş açılacağını açıkladı. Toplantının yapılacağı Belediye Sarayının etrafını Amerika'dan aldığı tanklarla çevirdi. Tanklar namlularını halka yönelttiler ve kimlere karşı savaşmak için alındıkları gözler önüne serildi.

Bu ülkenin emekçi halkını, gençliğini zamanın en üstün zırhlıları durduramadılar. Yurtsever gençler Belediye Binasının yanına kadar sokularak NATO'cuları protesto ettiler. Gerici iktidarı yeren sloganlar haykırdılar. 21 Mayıs'ta üniversite gençliğinin başlattığı direnişe Ankara'da Harp Okulu öğrencileri de katıldılar. Artık önlenemez boyutlara varan karşı çıkış 27 Mayıs 1960 tarihinde askeri bir devirim hareketi ile noktalandı. Hükümet devrildi.

Türkiye yurtsever gençliği ta başından bu hareketin içinde yeralmış, savaşıma etkin olarak katılmıştı. Ama gerek Türkiye gençliği gerek emekçi halkın ileriye, sömürüsüz topluma olan özlemine açılan ön kapı olmadı 27 Mayıs askeri devirim hareketi.

«Askerî Millî Birlik Komitesi'nin idaresi pek kısa sürdü. İktidar devirimden bir kaç ay sonra eski burjuva partilerinin eline geçti. Bunlardan bazıları sadece ad değiştirmekle yetindiler. 27 Mayıs'tan sonra feodal kalıntıları önemli ölçüde bağrında taşıyan geri, çarpık, dışa bağımlı bir kapitalist yapıya sahip olan Türkiye'nin bu yapısını ileriye doğru dönüştürecek hiç bir önlem alınmamıştır. Emperyalist güçlerin, işbirlikçi büyük burjuvazinin, büyük toprak beylerinin, ağaların, şeyhlerin, ağa - dedelerin ekonomik, sosyal ve politik etkileri giderilememiş, dış politika anti - emperyalist bir çizgiye sokulamamıştır.» (I.Y.G. sayı, 14).

Emekten yana köklü dönüşümlerin ön koşullarını yaratamamış olmasına karşın, 27 Mayıs askerî devrim hareketi ülkede nisbî özgürlükler ortamını birlikte getirmiştir. Onun bir ürünü olan 1961 Anayasası ile emekçiler yararına bir takım demokratik kazanımlar elde edilmiştir. Yaratılan bu nisbî özgürlük ortamında işçiler, gençler, emekçiler sosyalist görüşlere yönelmiştir.

27 Mayıs 1960 askerî devirim hareketinden buyana geçen 17 sene içerisinde Türkiye'de çok şeyler değişti. 1971 faşist döneminde 61 Anayasası'nın ileri maddeleri budandı. Gerici güçler ellerinden gelse geriye kalanı da rafa kaldıracaklar. Ellerine geçen her fırsatta 27 Mayıs'a olan kinlerini kusuyorlar. Gerici güçlerin saldırılarına karşın 1960'ların ilerici geleneğini sürdürmek, daha ileri halklarla yeniden işlerlik kazanması için savaşmak, tüm ilerici, yurtseverlerin görevidir.

Gençlik 1960'larda savaşın içinde etkin olarak yerini almıştı. Bugün de savaşımın taa içinde. Yalnız eskiden tek bir farkla daha bilinçli, daha örgütlü olarak!.. İşçi sınıfı ve ulusal demokratik güçlerle bağlarını güçlendirerek!..

BASKILAR İGD'Yİ YILDIRAMAYACAK!

Seçimler yaklaşırken, ilerici güçler üzerinde yeni yeni oyunların tertiplendiği, son saldırılarla kendini gösteriyor. Gerici egemen güçlerin saldırıları kimlerce yürüttüğü, saldırganların kim oldukları gün geçtikçe ortaya çıkıyor. 5 Haziran'da yapılacak genel seçimlerin sonuçlarını kendisinden yana değiştirmek için büyük çaba gösteren işbirlikçi burjuvazi ve onun politik temsilcisi MC, 1 Mayıs kanlı saldırısında olduğu gibi, son kanlı saldırıların da sorumlusudur. Faşistleri, maocuları, ilerici güçler üzerine salmakla, yeniden iktidar olabileceğini düşünen egemen güçler, oyunu açık oynuyorlar.

Geçtiğimiz hafta sonu, İGD Beşiktaş Şubesi Başkanı Mehmet Koç evine girerken kurşun yağmuruna tutuldu. Mehmet Koç'un saldırgan katilleri farketmesi ve havanın karanlık oluşu, kiralık katilleri amacına ulaştıramamıştır. Saldırılar bununla bitmedi; TÖB - DER Genel Merkezi herkesin gözü önünde bombalandı. TÖB - DER'in bombalanarak tahrip edilmesi, birlik ve dayanışma içinde işçi sınıfı yolunda yürüyen öğretmenleri demokrasi savaşımından yıldırmak amacını taşıyordu.

İGD Samandağ şubesi ise hiç bir somut nedene dayanmaksızın kapatıldı. Samandağ şubesi İGD'nin kapatılan 4. şubesidir. Yine Gölcük'te afişleme yapan İGD'liler, Ülkü Ocakları Gölcük Şubesi Başkanı ve MHP Milletvekili adayı önderliğindeki faşistlerin saldırısına uğradılar, üç İGD'li ağır biçimde yaralandı.

Ayrıca, yurdun çeşitli yerlerinde ilerici yurtsever 10 genç gözaltına alınmıştır. Egemen güçlerin sağlı - sollu saldırıları sonucu gözaltına alınan bu arkadaşlarımızın daha sonra tutuklandıkları bildirilmiştir.

Faşistlerin ve gericilerin saldırıları sürerken, MC'nin sol kolu, karşı - devrimci cinayet odakları olduklarını kanlı 1 Mayıs saldırısında kanıtlayan maocular, faşistlerin yetişemediği yerlerde ortaya çıkmaktalar. 19 Mayıs günü akşamı İstiklâl Caddesinde bildiri dağıtan İGD'liler, maocu bir grubun saldırısına uğramışlardır. Maocu faşistlerin saldırısında 5 İGD'li çeşitli yerlerinden yaralanmışlardır. Bir kaç gün arayla Taksim'de İTÜ - DER'den çıkan İGD'lilere saldıran maocu bozkurtlar bir kişiyi başından ağır şekilde yaraladılar. Yine Kartal'da afişleme yapan İGD üyeleri maocuların silahlı saldırısına uğramışlar, bir çok İGD'li yaralanmıtşır.

Bütün bu saldırıların kaynağı artık bilinmektedir. Türkiye halkına ihanet içinde olan işbirlikçi burjuvazi ve onun politik temsilcisi MC, artık rahat rahat eskisi gibi sandıktan çıkarak iktidar olamıyacağını biliyor. Silahlı, bombalı saldırılardan ilerici güçler üzerinde düzenlenen provokasyonlardan, faşist canilerin katliamlarından medet umuyor. Seçimlerin sonucunu yurtsever kanı dökerek değiştirmeyi amaçlıyorlar.

SÖYLEŞİ

Dost okurlar,

26.000 baskıya ulaştık. Önümüzdeki iki sayı içerisinde hedefimiz olan 30.000 baskıya ulaşmamız için bütün ilerici yurtsever arkadaşların gerçekten öz verili bir çaba içerisine girmesi gerekiyor.

Bu özverili çaba, gazetenin satışından elde edilen gelirlerin düzenli ödenmesi için de gösterilmelidir. Yine haber, yazı ve fotoğrafların daha çok ve yaygın bir biçimde gazete merkezine iletilmesi gerekir. Uyarılarımız doğrultusunda ilk harekete geçenler, her zaman olduğu gibi militan okuyucular olmalıdır.

Dostça kalın.

İLERİCİ
Yurtsever
GENÇLİK
onbeş günlük siyasî
gençlik gazetesi

Sahibi :
Rifat GÜLER

Sorumlu Yönetmen :
Bahattin SEVEN

Yönetim yeri :
Başmusahip Sok. No: 3
Daire : 1
Cağaloğlu / İstanbul

Yazışma adresi :
P.K. 914 Sirkeci / İst.

BÜROLAR :

AKDENİZ Bürosu :
İnönü Cad. Kızılay İşhanı
arkası Özkan Apt. No: 5
Kat : 3 — ADANA

ANKARA Bürosu :
Rüzgârlı Sok. Fazilet Han
Kat: 4 No: 413 — ULUS

BURSA Bürosu :
Tahtakale Kent Pasajı
Kat :4

DİYARBAKIR Bürosu :
Gazi Cad. Eğili İşhanı
No: 307 Kat: 3

GAZİANTEP Bürosu :
Çukur Mah. Çukur Oba Sok.
No: 23

İZMİR Bürosu :
Halimağa Çarşısı 863 Sok.
Küçükçercioğlu İşhanı
No: 1 - 2 — KONAK

KARS Bürosu :
Yusuf Paşa Mevkii
Bulvar Cad. No: 23 Kat: 2

TRAKYA Bürosu :
Yediyol ağzı Keresteciler
Bayırı Hızır Apt. B Blok
No: 7 — EDİRNE

ABONE KOŞULLARI
6 Aylık : 40 T.L.
1 Yıllık : 80 T.L.
Yurtdışı iki katıdır.

Dizgi : ÖZAL Matbaası
Baskı : ÖZAKIN Matbaası
Son baskı tarihi : 2.6.1977

Bu sayı 26.000 adet basıldı.

ELİ KANLI MC'YE OY YOK!

5 Haziran genel seçimlerine, gerici faşist karması MC'nin işbaşında bulunduğu koşullarda giriyoruz. Seçimler yaklaştıkça, egemen güçlerin ve çeşitli kademedeki sözcülerinin işçi sınıfına ve ileri demokratik güçlere yönelttiği tehditler sıklaşıyor, ağırlaşıyor. MC'nin başı Demirel, «seçimden üç gün önce çok şeyler olabilir» diyerek, demokratik kamuoyunu korkutmaya, seçmenleri yıldırmaya çalışıyor. Bunun da ötesinde, seçim ortamı, meydanlar kanlı faşist saldırılara sahne oluyor. Demokratik örgütlerin basılması ve kapatılması olayları yaygınlaşıyor. İktidara alternatif tek ilerici parti olan CHP'nin seçim toplantılarına, örgüt binalarına karşı sağdan ve «sol»dan yöneltilen saldırılar yoğunlaşıyor. Emperyalist çevrelerin, egemen burjuvazinin, CIA'nın ve yerli uzantısının düzenlediği ve körüklediği banka soyma, çeşitli yerleri bombalama olayları tırmandırılıyor, bu olaylar TRT'de, gerici basında çarpıtılarak kamuoyuna sunuluyor. Böylelikle, demokratik savaşımın içine çekilmesi mümkün olan, ancak sınıfsal konumları gereği çekingen, tedirgin olan toplumsal kesimleri ürkütmeye çalışıyorlar. Tırmandırılan bu olaylar, gün geçtikçe politik havanın ağırlaşmasını beraberinde getiriyor.

Gelişen olaylar, işçi sınıfımızın, ilerici demokratik güçlerin saptadığı şu gerçeği tümüyle doğruluyor: Emperyalist çevreler, özellikle ABD emperyalizmi, yerli işbirlikçisi tekelci sermaye ve bunların politik karargâhı MC, ya seçimleri yaptırmamak, ya da baskı ve terörle halkımızı seçim sandıklarının başından uzaklaştırmk doğrultusundaki çabalarına hız vermişlerdir. Çünkü, 5 Haziran genel seçimlerinin gerici faşist güçler için esaslı bir yenilgi olacağı şimdiden ortaya çıkmıştır. İlerici partilerin seçim gösterilerinde meydanları dolduran yüzbinlerce işçi ve emekçinin baskısız, sömürüsüz bir topluma olan özlemini dile getiren **«Faşizme geçit yok», «141 - 142'ye hayır», «İleri demokratik bir düzen»** belgilerini haykırması, genel seçimlerin ilerici güçler için utkuyla (zaferle) sonuçlanacağının en canlı, en çarpıcı örneğidir.

Kuşkusuz bu konuda da başı işçi sınıfımız çekmektedir. İşçi sınıfımızın devrimci sendikal örgütü DİSK'in seçimlerle ilgili olarak aldığı karar, bu açıdan değerlendirilmelidir. Gerici faşist karması MC'yi alaşağı etmek, demokratik hak ve özgürlüklerin sınırlarını genişletmek, ileri demokratik bir düzenin yolunu açmak için bu genel seçimlerde iktidara alternatif tek ilerici parti olan CHP'yi desteklemeyi kararlaştırmış olan DİSK, böylelikle tüm demokratik kuruluşların tavrına da temel hazırlamıştır. Nitekim, DİSK'in bu kararından sonra pek çok demokratik kuruluş, işçi sınıfımızın devrimci sendikal örgütünün bu kararı doğrultusunda açıklamalar yaparak, tüm ulusal demokratik güçlerin eylem birliği yolunda somut ve güçlü bir adım daha atmışlardır. «Eli kanlı MC'ye oy yok» belgisi, bu açıdan günümüzün baş belgisi haline gelmiştir.

«Eli kanlı MC'ye oy yok» belgisini günümüzün baş belgisi durumuna getiren nedenler, emperyalizme bağımlı azgelişmiş bu kapitalist düzenin işleyişinden, MC'nin 2,5 yıllık uygulamalarından kaynaklanmaktadır. Talanı, soygunu, rüşveti, yolsuzluğu, baskıyı, terörü, ulusal ayrıcalığı, şövenizmi, sunta ve cuntaları politikalarının köşe taşı haline getiren MC başları, Demireller, Erbakanlar, Feyzioğulları Türkeşler, aynı zamanda açık faşizme giden yolu da bu taşlarla döşemektedirler. Bu yol, 250'yi aşkın ilericinin, devrimcinin kanlarıyla boyanmıştır ve boyanmaya devam edilmektedir. «Eli kanlı MC'ye oy yok» belgisi, bu gidişe dur diyecek güçlü bir çıkışın ana belgisidir.

Seçimler değerlendirilirken, sağların ve «sol»ların geliştirdiği şu iki yanlışa düşmemeye özen gösterlmelidr: Seçimler ne «her şeydir», ne de «hiç bir şeydir». 5 Haziran genel seçimlerinin ilerici güçlerle gerici güçler arasında tarihsel bir karşılaşmaya tanık olacağı ve ilerici güçlerin seçimlerden utkuyla çıkacağı herkes tarafından kabul edilmektedir. Ancak, seçim sonuçlarının hemen ileri demokratik bir düzenin kurulmasını getirmeyeceğini, fakat bu doğrultuda ileri bir adım olacağını bilmek gerekir. Bilinmesi gereken ikinci şey, seçimlerden sonra sınıf savaşımının yeni boyutlarda süreceğidir. Gerici faşist güçler yokolmamak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardır. İşçi sınıfımız, ilerici demokratik güçler, ilerici yurtsever gençlik ise, bağımsızlık, demokrasi, barış ve ileri demokrasi savaşımının bayrağını daha da yükseklere kaldıracaklardır.

Halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşımının ayrılmaz bir parçasını oluşturan ilerici gençlik hareketi, toplumsal yaşamın her alanında olduğu gibi önümüzdeki genel seçimlerde de işçi sınıfıyla, tüm ulusal demokratik güçlerle eylem birliğii çerisine girmelidir, girecektir de. Bunu zorunlu kılan nedenler, halkımızın olduğu kadar, gençliğin de çözüm bekliyen acil istemler ile yakından ilgilidir.

Gençlik bugün, gerici faşist güçlerin kanlı terörü altındadır. Okulların ve yurtların büyük çoğunluğu faşist çetelerin işgali altındadır. Şimdiye dek 250'yi aşkın ilerici, devrimci arkadaşımız faşist cinayet mangaları tarafından katledilmiştir. Binlercesi yaralanmış ve gözaltına alınmıştır. Üniversite, yüksek okullar ve ortaöğrenim kurumlarının binbir türlü sorunları birbirine geçmiş bir biçimde çözüm beklemektedir. Gerici, ırkçı, faşist ders kitaplarının okutulduğu liseler, üniversitelerin önüne adam yığan br makine görünümünü korumuştur. Bu yıl da 300 bini aşkın lise mezununun açıkta kalacağı şimdiden belli olmuştur. Düşünce ve örgütlenme özgürlüğünün başında demoklesin kılıcı gibi sallanan Dernekler Yasası ve Üniversiteler Yasası olduğu gibi durmaktadır. Yine aynı amaca yönelik faşist 141 - 142. maddeler, bütün ilerici güçlere karşı olduğu gibi, ilerici, devrimci gençlik hareketine karşı da kullanılmaya devam edilmektedir. Emekçi gençliğin ekonomik, demokratik hiç bir sorunu çözümlenmemiştir. Ne olduğunu hiç kimsenin bilmediği Çıraklar ve Kalfalar Yasası önünde gerici partilerin sözcüleri demagojik açıklamalarla kıvırtıp durmaktadırlar. Seçme yaşının 18, seçilme yaşının 21 olması için yürüttüğümüz kampanya, güçlü bir kamuoyu oluşturmasına rağmen, gerici partilerin parlamento içerisindeki engellemesi ile karşılaşmıştır. Dünya ve öğrenci hareketiyle bütünleşmemizi önleyen yasalar olduğu gibi durmaktadır.

Gerici faşist karması MC döneminde, yukarıda bir kısmını belirttiğimiz sorunlarımızın çözümlenmesi şöyle dursun, varolan sorunlar ağırlaştırılmış, yeni yeni sorunlar önümüze sürülmüş, yükselttiğimiz demokrasi savaşımı kanla, baskıyla kırılmaya çalışılmıştır. Bu nedenle, önümüzdeki genel seçimlerde, tüm baskı ve terörün kaynağı MC'nin alaşağı edilmesi görevi, gençlik açısından da dirimsel bir önem taşımaktadır. İLERİCİ YURTSEVER GENÇLİK, bu zorunluluktan hareket ederek, 5 Haziran'da iktidar alternatif tek ilerici parti olan CHP'ne oy verilmesi için bütün gençliğe seslenmeyi bir demokratik görev olarak ele almaktadır: İşçi sınıfımızla, ilerici demokratik güçlerle eylem birliği içerisinde, gerici faşist karması MC'nin alaşağı edilmesi, demokratik hak ve özgürlüklerin genişletilmesi, ileri demokratik bir düzenin yolunun açılması için eli kanlı MC'ye oy vermeyin! Seçimlere katılmanın demokratik bir görev olduğunu unutmayın! Annenizin, babanızın, kardeşlerinizin, çevrenizin oylarını halk düşmanlarına karşı, ihanet cephesi MC'ye karşı kullandırın! Tek bir oyun dahi MC'ye gitmemesi için özverili çaba göstermekten geri kalmayın! Utku, ilerici güçlerindir.

ELİ KANLI MC'YE OY YOK!

«Eli kanlı MC'ye oy yok» diyen 8 demokratik kuruluş ortak bir bildiri yayınlamışlardır. TÖB-DER İst. Şb., TÜTED İst. Şb., TÜS-DER İst. Şb., İGD, İKD, KÖGEF ve İstanbul Halkevleri İl Koordinasyon Kurulu temsilcilerinin altına imza attıkları ortak bildirinin geniş bir özetini veriyoruz:

«5 HAZİRAN'da can gvenliğinin, öğrenim ve öğretim özgürlüğünün sağlanması, eli kanlı MC'nin döktüğü kanların hesabını vermesi için MC'ye oy yok, Tüm çalışanlara grevli, toplu sözleşmeli sendikal hakların tanınması, devlet kadrolarının faşistlerden temizlenmesi, kıyımların son bulması için MC'ye oy yok. İşçi sınıfının düşünme ve örgütlenme özgürlüğüne yasak koyan 141 - 142'ci maddelerin kaldırılması, anti - demokratik dernekler yasasının tüm, anti - demokratik yasaların ve hükümlerin kaldırılması, demokratik hak ve özgürlüklerin genişletilmesi için MC'ye oy yok. Evlât acısının son bulması, çocuklarımızın geleceklerinin karanlığa boğulmaması için MC'ye oy yok. Kıbıs'ın bağımsızlığına, bağlantısızlığına, üslerden arındırılmasına, toprak bütünlüğüne karşı olduğu için MC'ye oy yok.

Ulusal baskı ve ayrıcalık politikasının son bulması doğrultusunda karalılığımızı göstererek ırkçı MC'ye oy vermeyelim. 5 Haziran seçimlerinin gericiliğe, faşizme indirilen ağır bir darbe olması için seçimlerin güvenliğinden, en geniş biçimde oy kullanmaya dek bütün ilericiler, yurtseverler, demokratlar, devrimciler görev başına. Demokratik hak ve özgürlükler için, işçi sınıfının tek demokratik sınıf ve kitle sendikal örgütü DİSK'in seçim kararını destekliyoruz. GERİCİ - FAŞİST KARMASI MC'YE OY YOK. 5 Haziran işçi sınıfımızın ve tüm demokratik güçlerin eylem birliğinin pekişeceği güç kazanacağı ileri bir adım olacaktır.

Yaşasın barıştan, özgürlükten yana tüm demokratik güçlerin eylem birliği.»

AVRUPA'DAKİ İŞÇİLERİMİZ 1 MAYIS'I KANA BULAYANLARA KARŞI PROTESTO EYLEMLERİNİ SÜRDÜRÜYOR!

«HALK DÜŞMANLARI 1 MAYIS'I KANA BULADILAR»

Yüzbinlerce işçinin, emekçinin, gencin büyük bir coşku, inanç ve kararlılıkla kutladığı 1 Mayıs'ı kana bulayan MC'ye, faşist komandolara, maocu boz kurtlara karşı, yurttan ve tüm dünya'dan protesto haykırışları yükseliyor. İşçi sınıfımıza dünya işçilerinden dayanışma mesajları geliyor. 1 Mayıs'ta halkımıza acımasızca ateş açanlar, 1 Mayıs'ı Kanlı Pazara çeviren faşist caniler, kiralık ölüm çeteleri, maocu hainler, ilerici, ilerlemeden yana güçler tarafından lanetleniyorlar.

Federal Almanya'daki işçilerimizin yığınsal örgütü FİDEF (Federal Almanya İşçi Dernekleri Federasyonu) de 1 Mayıs katliamını kınamış ve bu konuda bir bildiri yayınlamıştır. **«HALK DÜŞMANLARI 1 MAYISI KANA BULADI»** başlıklı bildiride 1 Mayısta işçi sınıfımızın örgütlülüğü, disiplini dile getirilmiş; **«AP'nin ve MHP'nin kiralık katilleri, maocu beslemeleri ve polis işçilerimize silahla saldırdılar, emekçi a n a m ı z ı n, babamızın, kardeşimizin, bacımızın, emekliyen çocuğumuzun kanına girdiler.»** denilmiş; saldırı ve maocu faşistlerin oynadıkları rol açıklandıktan sonra, bu kanlı katliamın senaryosu ve amacı hakkında da şöyle denilmiştir: **«Bu katliamın başında Demireller, Türkeşler var. Ardında CIA, MİT gibi haydut şebekelerinin planları yatıyor... Onların amacı açık faşist askeri bir diktatörlük tezgâhlıyarak seçimlerin yapılmasını, en azından seçmenlerin sandık başına gitmelerini engellemektir. İşçi sınıfımızın düşüncesine konan yasağı, özgürce örgütlenmesine konan yasağı ebedileştirmektir.»**

Saldırıya rağmen, 1 Mayıs'ın görkemliliğinden, öneminden hiç birşey yitirmediği, aksine tüm ilerici demokratik güçleri işçi sınıfımızın öncülüğünde İleri Demokratik Bir Düzen için verilen mücadelede birbirine daha da yaklaştırdığı ve mücadele azmimizi bilediği vurgulanmıştır. Bildiri şöyle sona eriyor: **«1 Mayıs katliamında şehit edilen işçilerimizin ailelerine yardım için derhal bir Yardım Kontosu açılmıştır. Batı Avrupa'daki tüm işçilerimizi aşağıdaki kontoya para göndererek yardım etmeye çağırırken, hepimize baş sağlığı dileriz.»**

Sonderkonto
I MAI - Opfer / Türkei
242 370
Stadtsparkasse, 43 ESSEN

Avusturalya'da Türkiyeli ilericilerin Örgütlü Savaşımı Güçleniyor

Türkiyeli işçilerin, öğrencilerin, öğretmenlerin savaşımı, anayurttan binlerce kilometre uzakta bile sürüyor. Yürekleri binlerce kilometre ötede, Türkiye'deki demokrasi savaşımı için atıyor. Melbourne'de, Avustralya Türk İşçi Derneği (ATİD)'nin geçtiğimiz günlerde 84 kurucu üye ile çalışmalarına başlaması bunun en açık bir kanıtı.

ATİD'in kuruluş toplantısına büyük bir halk topluluğu katılmış, A. Mahzuni Şerif bir konuşma yaparak, şiirler okumuştur. Derneğin gençlik, müzik, basın - yayın kolları oluşmuş, kadın ve spor kollarının da en kısa zamanda oluşturulması için çalışmalar yoğunlaştırılmıştır.

Kuruluş toplantısında konuşan bir genç: **«ATİD, Avustralya'daki sınıf sendikalarını, işçi sınıfı örgütünü tüm gücü ile destekleyecektir. Özellikle genç sosyalistlerle ortak savaşım verecektir»** demiştir.

İYG Gazetesi, dünyanın bir ucundaki kardeşlerini onların yürüttükleri soylu savaşımı en içten duygularla selamlar ve savaşımlarında başarılar diler.

42 bin maden-iş üyesi: "MESS'İ DE EZECEĞİZ"

MESS'İN OYUNU BOZULACAKTIR

«DGM'yi ezdik sıra MESS'te» diyen 42 bin Maden - İş'li işçi greve başlıyor. Sömürüye, baskıya, zulme karşı ileri demokratik bir düzen diye haykıran işçi sınıfımız, MESS'in saldırılarına cevap veriyor: «DGM'yi ezdik, sıra MESS'te!..» İşçi sınıfımız savaşkan geleneğini savaş alanlarında sürdürüyor. 15 - 16 Haziranlarla burjuvaziye karşı direnen işçi sınıfmız, egemen güçlerin dayattığı faşist DGM' leri koyduğu genel direnişle ezdi. Haykırdı tekelci sermayenin saldırılarına karşı:

«Sükun yok hareket var,
bugün yarına çıkar,
yarın bugünü yıkar
ve bu durmadan akar
akar
akar.»

42 bin Maden - İş'li işçi greve başlıyor, sömürüye, soyguna, talana dur demek için; ülkeyi kapkara bir faşizmin kanlı terörüne sürüklemeye çalışan emperyalizme, işbirlikçi burjuvaziye, onların politik temsilcisi MC ye, kanlı tertiplerine dur demek için; ilerici yurtsever gençlerin, emekçilerin katledilmelerine dur demek için; tekelci sermayenin örgütü MESS'in saldırılarına, azgınca sömürüsüne dur demek için; baskısız, savaşsız, sömürüsüz ve yaşanası bir dünya için; baskısız, sömürüsüz bir luma ulaşan ileri demokratik bir düzen için yürütülen savaşımın önüne çıkan engelleri aşarak 42 bin maden işçisi greve başlıyor.

«Çıplak
iki bıçak
gibi çekmiş yüzünde
gözlerin
yürüyor düşmana doğru
YÜRÜYOR ADIM ADIM
YÜRÜYOR AĞIR AĞIR
YÜRÜYOR»

1 Mayıs 1976'da 500 binlerle alanları dolduran işçi sınıfımız, 1 Mayıs 1977'de ihanet çemberini kırarak, arkasında 34 şehit bırakarak yürüyor. Yürüyor işbirlikçi burjuvazinin, MESS'in üzerine, hiç bir güç durduramıyor işçi sınıfımızı.

16 Eylül direnişinde Yakup Keser'i şehit veren yiğit Profilo işçileri, MAN, Arçelik, Haymak, Sungurlar, İzsal, Auer, Yıldız Kazan, Çelik Endüstri, Siemens, Tamsan, Mannesmann, Ayvansaray Civata işçileri direniyorlar. Savaşım sesleri geliyor fabrikalardan, Mesan Metal'den, Bebimot'tan, Beldesan'dan, Embo Emaye'den, Tuber Çelik'ten, Telçivi'den, Ternal'dan, Memsan Metal'den, Simko'dan, Selnikel'den, Motor Ticaret'ten, Parsan'dan, Beko Teknik'ten, Demas Demir Çekme'den, Palmek'ten, Botel'den, Boronkay' dan haykırıyor işçi sınıfımız: «DGM'yi ezdik, sıra MESS'te»

İşçi sınıfımızın yolundan yürüyen gençlik, grevci işçilerle omuz omuzadır. İlerici gençlik, tüm güçleriyle Maden - İş'li işçilerin ekmek ve onur mücadelesinde görev alacak ve işçilerle aktif dayanışma içinde olacaklardır.

TÜRKİYE'DE ÇIRAKLARIN DURUMU

Genel bakış :

Kapitalist düzen, insan emeğinin, özellikle kadın ve çocuk emeğinin ucuz işgücü olarak sömürüldüğü düzendir. Ülkemizde bunun en korkunç ve çarpıcı örneklerine tanık olmaktayız. Bilim ve teknolojideki hızlı değişmeler, fiziksel iş gücünün önemini azaltarak sanayide kadın ve çocuk işgücünü kullanılır duruma getirmiştir. Öte yandan üretimin yoğunlaşması ve tekelleşmenin gelişmesi sonucu yokolmaya mahkûm olan küçük ve orta endüstri ile geri tarım sektörlerinde ucuz iş gücü kaynakları olarak çocuklar çalıştırılmaktadır.

A) ÇOCUK İŞÇİLER VE GENÇ İŞÇİLERİN DURUMU

Çocuk işçiler, ülkemizin bozuk ekonomik yapısının bir ürünü olarak, fabrikalarda, tarlalarda, büyük ve küçük işyerlerinde her türlü yasal güvenceden yoksun olarak çalışmaktadırlar. Oysa sosyalist ülkelerin «tek imtiyazlı» kesimi olan çocuklar, devletin, olanaklarıyla eğitim ve spor yapmakta, düzenli bir şekilde beslenmektedirler. 1 Haziran Uluslararası Çocuklar Günü, bütün sosyalist ülkelerde kutlanmaktadır. Ülkemizde sömürü düzeninin kurbanı olan çocuklar, herşeyden habersiz olarak sömürülmektedirler.

Öte yandan büyük - küçük ve orta endüstride çıraklık adı altında çalışan genç işçilerin çalışma koşulları da oldukça ağırdır. Bu genç işçiler gerçekte vasıfsız işçi olarak çalışmaktadırlar. Fakat çırakların her türlü yasal güvenceden yoksun olması, sigorta, sendika ve ücret gibi haklardan yararlanamaması genç işçilerin «çıraklık adı altında» çalışması, patronlara daha çok kâr sağlamakta, sömürülerini pekiştirmektedir.

ÇIRAKLARIN SINIFSAL KÖKENİ :

Ülkemizde 11 - 18 yaşları arasında değişen çırakların sınıfsal olarak dayandıkları kesim işçi sınıfı ve emekçi tabakalardır. Enflasyon, işsizlik ve pahalılığın artması sonucu yaşam koşulları her gün daha da çekilmez hale gelen emekçi kesimler, bir yandan çocuklarını çırak olarak çalıştırmakla ekonomik yükünü hafifletmekte, öte yandan meslek öğrenimi amacıyla, çocuklarının yarınlarına güvence sağlamak için onları fabrikalarda, atölyelerde ve küçük üretim birimlerinde çırak olarak çalıştırtmaktadırlar. Bu yüzden çıraklar, sınıfsal köken olarak işçi sınıfı ve diğer emekçi katmanlardan gelmektedirler.

ÇIRAKLARIN EĞİTİM SORUNU :

Emperyalizme bağımlı gerici egemen çevreler, emekçi yığınlar üzerindeki g a d d a r c a sömürüsünü sürdürebilmek için sınıfsal eğitim uygulamakta, bütün iletişim araçlarıyla kendi ideolojilerini yaymakta ve böylece üretime yönelik eğitim yapmamaktadır. Çoğunluğu ilkokul çağlarında olan çıraklar işyerlerinde de eğitimden yoksun olarak çalışmaktadırlar. İlkokulu bitiren ya da bitiremeden çalışmak zorunda bıraktırılan bu genç beyinler kapitalizmin çürümüşlüğünün, kokuşmuşluğunun, yozlaşmışlığının ezgisi altında mesleki çalışmalarını sürdürmektedirler.

KÜÇÜK İŞYERLERİNDE VE ATÖLYELERDE ÇALIŞAN ÇIRAKLARIN DURUMU :

Çırak olarak çalışanların yoğun olduğu, küçük atölyeler, tornahaneler, oto tamirhaneleri, marangozhaneler gibi işyerlerinde çıraklar günde 11 - 12 saat çalışmaktadırlar. Çıraklar, bu gibi işyerlerinde işe girerlerken işverenle sözlü olarak anlaşmakta, herhangi bir yazılı çıraklık sözleşmesi imzalamamaktadırlar. Küçük atölyelerde çalışan çıraklar günde 10 - 12 saat ve p a z a r günü de çalışmaktadırlar. O y s a oto tamirhanelerinde, oto elektrikçilerinde, marangozlarda çıraklar pazar günü de çalışmaktadırlar. Küçük üretim üniteleri ve atölyeler tekellerin yoğun baskısı altında olduğundan, bu gibi yerlerde çıraklar ucuz iş gücü olarak çalıştırılmaktadırlar. İşyeri tarafından meslek eğitimi hemen hemen hiç verilmemekte, çırak kendi beceri, yetenek ve bilgileriyle yapılan işleri gözlemleyerek öğrenmek zorunda bırakılmaktadır. Bu gibi yerlerde çıraklık devresi oldukça uzun bir süreyi kapsamaktadır. Çıraklar mesleği öğrendikten sonra da çırak sayılmaktadırlar. Günde 11 - 12 saat çalışan çıraklar buna karşılık 100 - 150 TL. haftalık almakta, ücret artışlarında ise ancak haftalığa 25 TL. ilâve edilmektedir.

Bu gibi işyerlerinde çıraklığın bitimi sonucunda çıraklara diploma verilmemekte, teorik eğitim uygulanmamaktadır. İşveren tarafından istendiği zaman işine son verilen çıraklar, işyerinin malı sayılmaktadırlar ve en ağır işleri görmektedirler. Tamirhaneler, atölyeler ve diğer küçük işyerlerinde usta - kalfa - çırak ilişkisi sürmekte, çıraklar usta ve kalfaların dayak, küfür ve angarya gibi her türlü baskısına boyun eğmek zorunda kalmakta ve çıraklarla ilgili bütün yasalar buralarda uygulanmamaktadır.

Yukarıda belirttiğimiz gibi; böyle küçük işyerlerinde çıraklar âdeta mahkûmlar gibi çalıştırılmakta, ücretleri zamanında ödenmemekte, resmi tatil günlerinde çalıştıkları zaman da mesai verilmemektedir. Fakat her türlü yasal güvenceden yoksun olan çıraklar neden böyle acımasızca sömürüye terkedildiklerinin bilincine varmaya başlamışlardır.

(Devam edecek)

ezilen ulus köylülerine uygulanan işkence, baskı ve teröre son!

Doğu'da ezilen ulusa karşı uygulanan ırkçı-şoven baskılar, gün geçtikçe daha da yoğunlaştırılmaktadır. MC, Doğu'ya yol, su, elektrik, ekmek gibi insanlığın en doğal hakları yerine yoksulluk, karanlık, işkence, ağa ve jandarma baskısı, kan ve zulüm götürmüştür. Tüm bu uygulamalar Türkiye'nin geri bıraktırılmış, hâlâ feodal yaşam tarzının önemli ölçüde görüldüğü bölgelerden biri olan Hakkâri ve çevre köylerde yaygınlaştırılmaya çalışılıyor.

Son günlerini yaşayan, içine düştükleri bunalımdan çıkışı, emekçi halkımıza, ilericilere saldırmakta gören gerici çevreler ve onların sözcüsü MC, ezilen ulus üzerinde çeşitli oyunlar oynamakta, baskıları arttırmaktadır. Şemdinli'deki ve köylerindeki jandarma baskısı, silah arama bahanesiyle köylülerin evlerine saldırılar bunların bir uzantısıdır. Köylüler, işkencelerden geçiriliyor. Korku içinde, can güvenliğinden yoksun yaşıyor Şemdinli ve çevresindeki köylüler. Gerici çevreler ağalar bununla da kalmıyorlar. Köylüleri «Seni falan adam ihbar etti« gibi yalanlarla onları birbirlerine düşürüyorlar, aralarında ayrıcalıklar çıkarıyorlar.

Böylece gerçeklerin görünmesini bir noktaya kadar önlüyorlar. Kendi gerici yüzlerini örtmeye çalışıyorlar.

Egemen çevreler, ezilen ulusun mücadelesini engelleyeceklerini sanıyorlar. Kendisinin erişemediği yerde maocuları, diğer sapık akımları kullanıyor. Ama boşuna, ezilen ulusun ekmek, özgürlük için savaşımı, ağa baskısına, egemen çevrelere karşı verdiği işçi sınıfı ile ortak savaşımı ilerliyor. Emekçiler, kurtuluşlarının işçi sınıfının kurtuluşundan ayrı olmadığını her geçen gün daha iyi anlıyorlar. Birlik için mücadele ediyorlar. Tüm baskılara, gerici oyunlara rağmen.

ROPÖRTAJ

ALİ ÜSTÜNCÜ - SOĞUK DEMİRCİ ÇIRAĞI BAYRAMPAŞA

İYG — Kaç çırak çalışıyor burada, yaş ortalamaları tahminen kaç?

Burada üç çırak çalışıyoruz. Yaşları 15 - 16 civarındadır.

İYG — Çalışma saatleriniz ve günleriniz nasıl?

İşbaşı saat 8.30'da başlayıp, 19'da son bulur. Ortalama günde 10,5 - 11 saat çalışırız. Öğlen paydosumuz yoktur. 15 - 20 dakikada yemek yiyoruz. O da, sırayla, tek tek gidiyoruz. Yemeği depoda yesek yine bir elimiz işte oluyor. Çoğu zaman bu şartlarda yağı donmuş yemek veya ısıtılmış olan sandviçleri yemek zorundayız. İşimiz dükkânın malını arabaya yüklemektir. Ama mal piyasadan almak için el arabalarında bizler getirmekteyiz. Dükkânın angarya işlerini de yapmaktayız. Temizlik, çöp dökmek v.s. gibi...

İYG — İşe girerken herhangi bir sözleşme yaptınız mı? Yaptınızsa ne gibi hükümleri var?

Bizler işe girerken hiç bir sözleşme yapmadık. Böyle bir şeyden haberimiz bile yok. Olsa bile bize uygulanacağını hiç tahmin etmiyorum. Bizler çırak değil, ucuz işgücüyüz.

İYG — Çıraklara meslek eğitimini kim, nasıl veriyor?

Yaptığımız işte herhangi bir eğitime ihtiyaç yoktur. Çünkü bizler ucuz sırt hamalı olarak çalıştırılıyoruz. Oysa öğretilecek çok şey var. Biz sadece malzemeleri tanırız. Nerede kullanılır? ne işe yarar bilmeyiz.

İYG — Ücretleriniz ne durumda? Sosyal haklarınız uygulanıyor mu?

Ücretlerimiz, yol paralarımız ve yemeğe bile yetmiyor. İşin kirliliği buna bir de sabun parası eklipor. Tatil yok. Hergün çalışmak var. Bayram (dinî) tatilleri hariç izin yoktur bize. Sigortalı değiliz. Işyerinde çalışma koşulları tehlikelidir. Fazla ağır kaldırmak zorunda kalınca çeşitli bedensel hastalıklar başgösteriyor. Bir de kırılacak malları taşıma zorluğu... Kazara kırılırsa biz ödüyoruz.

İYG — Daha başka söylemek, gazetemiz aracılığıyla duyurmak, istediğiniz bir sorun var mı?

Çırakların olsun, ucuz işgücü olarak kullanılanların olsun sorunları saymakla bitmez. Ancak tüm bu sorunların bizlerin gücü ile çözüleceğini biliyoruz. Onun için öğrenmek zorundayız, bilmek zorundayız.

MC'NİN ÜNİVERSİTE VE

GAZİ EĞİTİM ENSTİTÜSÜ'NDE FAŞİST İŞGAL KIRILACAKTIR!

Gerici - faşist karması MC'nin kurulmasıyla başlayan öğrenim kurumlarının işgali, öğretim ve eğitim özgürlüğünün yokedilmesi, faşist saldırı ve kıyımların yoğunlaşması Gazi Eğitim Enstitüsü'nde de kendini açıkça gösterdi.

Kuruluşu 1926'lara dek uzanan ve orta dereceli okullara öğretmen yetiştirme işlevini bugüne dek sürdüren, ilerici bir geleneğe sahip olan GEE'de iki yıldır faşist zorbalık ve işgal olanca gücüyle sürüyor. Adam dövmeler, yaralamalar, tehditler, zorla para toplamalar, faşist ideolojinin propagandasını yapan gazete, dergi, bülten satmalar, öğrencileri zorla forum ve seminerlere sokmalar ve hatta gösteri yürüyüşlerine götürerek gözdağı vermeler... Kısaca her türlü maddi manevi baskı uygulanıyor, faşistler tarafından. MC döneminde okula atanan yeteneksiz, akademik formasyondan uzak, sözde öğretim görevlileri ise öğrenciler üzerinde her türlü baskıyı uygulayarak, faşizmin çığırtkanlığını militanca üstleniyorlar. Ayrıca geniş ilerici yurtsever öğrenci kitlesinin büyük bir kısmı okula gidememesine karşın, faşist okul yönetiminin birtakım hesapları gereği okul sembolik bir biçimde öğrenime devam ediyor gösterilmektedir.

FAŞİST İŞGALİN İLK ADIMLARI MC'NİN BAŞA GELMESİYLE ATILDI

Aslında GEE'de faşist işgalin gerçekleştirilmesi için ilk adım MC'nin işbaşına gelmesiyle, 1975 yazında atılmaya başlandı. Öğretmen, öğrenci ve okulda diğer çalışanların da onayını almış ilerici okul müdürü Yakup Şimşek görevinden uzaklaştırılarak, yerine tescilli bir faşist olan Mustafa Şen atandı. Yönetim ve öğretim kadrosundaki değişiklikler, sürgünler sonucu, ilerici öğretmenlerin yerine tümüyle politik nitelikli atamalar birbirini izledi. Artık yeni müdür okulda polisi de sürekli tutuyordu. Bu arada az sayıda faşist öğrenci de okul yönetimi ile organik ilişkiye geçerek işgal hareketini başlattılar. Yine bir yıllık uygulama sonucu, başarısı öğretmenler kurulunca onaylanan öğrencilerin akademik çalışma yapmasını öngören uygulamaya da son verilerek öğrencilerin en temel hakları da ellerinden alındı. 1975 - 1976 öğrenim yılı açıldığında GEE öğrencileri bu koşullarda öğrenim yapmaya zorlanıyorlardı.

12 Mart döneminin kalıntısı olan birtakım anti - demokratik uygulamaların, en geniş anlamda kitlesel demokratik örgütlenme olanaklarını büyük ölçüde engellemiş olması, öğrencilerin savaşımını güçleştiren, baskı altına alan bir etken olmuştur. Buna karşın, örgütlü savaşım gereğinden doğan GAZİ-DER, «Demokratik Enstitü» savaşımını yürütme görevini yükleniyordu. Ancak yeterince kitleselleşememesi ve birtakım yanlış tavır ve eylem biçimlerini uygulamaya koyması ve yine sapık, maceracı, maocu unsurların bozguncu tavırları okuldaki mücadeleyi yozlaştırıp, giderek onu kitlesellikten uzaklaştırdı. Tüm bunlara karşın yine de sürdürülmeye çalışılan «Demokratik Enstitü» savaşımını okul yönetimi - faşist ve birtakım güvenlik ekipleri amansızca bastırmaya çalışıyordu. Silâhlı faşist saldırılar artık doğal hale geliyor, yaralama, dövme olayları sayılamaz oluyordu.

Ve öğrenim yılı son bulduğunda iki bin dolayında öğrenci, devamsızlıktan sınıfta bırakılıyor, bir çoğunun kaydı siliniyor, bir çok öğrenci hakkında disiplin kovuşturması açılıyordu. Devamsızlıktan sınıfta bırakılma işlemine karşı öğrenciler, can güvenlikleri olmadığı için Danıştay'da dava açtılar. Danıştay'ın yürütmeyi durdurma kararına karşın, faşist yönetim bu kararı uygulamadı.

1976 - 1977 öğrenim yılına daha ağır koşullarda girilmesi, doğaldır ki, öğrencilerin sorunlarına yeni bir çözüm getirmedi. Ülkemizdeki faşist tırmanış kendini Gazi Eğitim'de daha bir yoğun hissettiriyordu. Büyük bir okul kitlesi okula gidemiyor, gidenler üzerindeki yoğun baskılar da, hergün bir kısım anti - faşist öğrencinin okuldan çekilmesine yolaçıyordu. Geniş öğrenci kitlesiyle en küçük bir ilişkisi bulunmayan sözde «öğrenci derneği» adına, faşist militanlarca liste usulü zorla para toplanmakta, böylece tüm faşist eylem ve etkinliklerin finanse edilmesi için çok büyük bir kaynak sağlanmaktaydı.

Görülüyor ki geçmişin bilançosu oldukça yüklü; binlerce öğrencinin yıl kaybı, sayısız kayıt silme ve disiplin kovuşturması, dövme, yaralama... Bu bilançonun faturası elbette çok ağır. GEE'nin ilerici yurtsever öğrencileri ise daha bir azimli, genel tavır ve eylemleriyle «Demokratik Enstitü» savaşımını sekteye uğratan her boydan bozguncu, maceracı sapık akımlara karşı birliklerini pekiştirerek savaşımlarını sürdürüyor, gelecek günlere hazırlıyorlar kendilerini.

Bu anlamda okula devam edebilme olanağı sözkonusu olduğunda geçmişte yapılan —ki yanlış mücadele anlayışından doğan— ve yine yapılması olası yanlışların yinelenmemesi, faşist işgalin kaldırılması için birtakım aceleci, bireysel, duygusal, maceracı, ilerici güçleri bölerek, genelinde egemen güçlerin ekmeğine yağ süren eylem biçimlerinden, özellikle bireysel, terörist eylemlerden uzak durulması ve GEE'nin ilerici yurtsever kitlesinin en geniş birliğini sağlayarak, kitlesel mücadele yöntemlerinin örgütlenmesi önemli bir sorun olarak önünde duruyor Gazi Eğitim ilerici - devrimci öğrencilerinin.

Ve sorunun çözümünün, ülkemizde ilerici güçlerin demokratik eylemleriyle ilintisini gözden kaçırmadan istemlerini yineliyorlar:

Can güvenliği ve öğrenim özgürlüğünün sağlanması ve bunun için:

- **GEE'deki faşist işgale son verilmesi, bu anlamda; başta okul müdürü olmak üzere tüm yönetici kadroların ve yine MC döneminde yapılan politik nitelikli atamalarla öğretim kadrosunu işgal eden faşist öğretim üyelerinin (!) görevlerine son verilmesi. Sürülen öğretmenlerin geri gelmesi,**
- **Polisin okuldan çekilmesi,**
- **Öğrencilerin okul yönetiminde örgütlü bir biçimde söz sahibi olmaları yolunda yönetmelikte değişiklikler yapılması ve yönetmeliğin demokratik bir öze kavuşturulması,**
- **Geçen iki yıllık süre içinde faşist işgal nedeniyle hakları gasbedilen, cezalandırılan (devamsızlıktan sınıfta kalma, kayıt silme, disiplin cezaları...) tüm öğrencilerin sorunlarının ivedilikle çözümlenmesi,**
- **Eğitim programının klasik - ilkel biçiminden kurtarılarak günün koşullarına uygun düzenlemeler getirilmesi, akademik, işleyişe kavuşturulması,**
- **Geri alınan akademi hakkının yeniden tanınması,**
- **Öğrencilerin kesilen burslarının yeniden verilmesi.**

Kısacası Demokratik Enstitünün gerçekleştirilmesi tüm GEE'li öğrencilerin çözülecek en temel sorunlarını teşkil etmektedir.

REKTÖRLÜK SEÇİMLERİNE ÜNİVERSİTE'NİN TÜM ÖGELERİ KATILMALIDIR!

İstanbul Üniversitesi ve İTÜ'de rektörlük seçimleri 30 - 31 Mayıs tarihlerinde yapılmış olacak. Rektör seçimlerine doğrudan katılamamasına karşın, gerek adı geçen iki üniversitenin önemli konumları, gerek «öğrencinin yönetime katılması» sorununun seçimler nedeniyle bir kez daha güncellik kazandığı ve ivedi bir istem olarak anti - demokratik sınırları zorladığı bugünlerde, rektör seçimlerinin ilerici yurtsever üniversite gençliği açısından ayrı bir yeri, ayrı bir önemi vardır. Seçimleri dışardan izlemek durumunda bırakıldığımız olumsuz koşulların varlığına karşın, yine de güçlerimizi harekete geçirebilir, DGM'yi ezen işçi sınıfının, emekçilerin yer almadığı parlamentoyu hareket etmeye zorlaması örneğiyle, aynı nitelik ve koşullarda olmasa bile ilerici rektör adaylarının seçilebilmesi için diğer üniversite ögeleriyle eylem birliğine gidilir, rektör seçecek kurulları dışardan olumlu yönde karar vermeye zorlayabiliriz.

Evet, rektör seçimlerine katılamıyoruz. Katılamıyoruz, çünkü; içerisinde öğrenci lehine hemen hemen hiç bir olumlu madde yer almayan anti - demokratik 1750 sayılı Üniversiteler Yasası' nın getirdiği hükümler açık ve kesindir. Yasanın ilgili maddesi (Md. 13) «Rektör, her üniversitenin bütün öğretim üyelerinin bir arada yapacakları toplantıda, üç yıl için üniversitenin aylıklı profesörleri arasından seçilir» derken gerici niteliğini de gözler önüne sermektedir.

Üniversiteler Yasası'na göre, öğretim üyelerinin dışında üniversiteyi oluşturan diğer temel ögeler, öğrenciler, asistanlar, uzmanlar ve üniversite emekçilerinin rektör seçimine katılmaya hakları yoktur. Yine rektör seçimlerini öğretim üyelerine tapulamanın getirdiği diğer bir aksaklık, rektörlük makamının profesörler dışında öğretim üyelerine bile kapalı olmasıdır.

Rektörün görevlerine ve yetkilerine gelince: Rektör, herşeyden önce, Üniversite Senatosu ve Üniversite Yönetim Kurulunun başıdır. **«Bütün kuruluşlar üzerinde genel bir denetleme yetkisine sahiptir. Bu konuda dekanlara verilmiş olan yetkilerin kullanılmasını ve böylece üniversitenin yönetim ve öğretim işleriyle bilimsel araştırma işlerinin gereği gibi yürütülmesini sağlar. (Md. 13) Ayrıca rektörün «Rektörlük binasında ve eklentilerinde doğrudan doğruya üniversitelere bağlı kuruluşlara tahsis edilmiş yerlerde ve üniversitenin fakültelere tahsis edilmemiş yerlerinde, ya da üniversite dışında işlenen disiplin suçları hakkında kovuşturma yetkisi» (Md. 64) olduğu gibi gerekli durumlarda güvenlik kuvvetlerini üniversiteye çağırabilme yetkisi vardır.» (Md. 66).**

Yukarıda saydıklarımız ve bunlara benzer yetkileri nedeniyle rektörlük makamının taşıdığı önem açıktır. Konumu bellidir. Hele MC'nin başta olduğu koşullarda rektörlüğe gerici bir adayın seçilmesinin ilerici yurtsever, devrimci gençliğin hareketine, demokratik üniversite savaşımının önüne çıkabileceği engeller tahmin edilebilir bir şeydir. Bunun en yakın örneğini, yeni seçimlerin yapılacağı İTÜ'nün rektörlüğü görevini sürdüren Kemal Kafalı'nın gerici tutumunda görebilmekteyiz.

Eğer İTÜ aylardır öğrenime kapalı kalıyorsa, bir avuç faşist komando İTÜ'de öğrenimi sürekli aksatıyorsa, bunda hiç kuşkusuz ilerici - devrimci öğrencileri karşısına alarak faşist komandolara yardımcı olan rektörün de suç payı vardır.

İlerici, yurtsever öğrenciler görev başına!...

Bugünkü koşullarda görevimiz ilerici bir adayın desteklenmesi biçiminde belirginlik kazanmaktadır. Güçlerimizi harekete geçirmeli, ilerici adayların kazanması için çaba göstermeliyiz. İÜ'de ve İTÜ'de asistanlar ve üniversite çalışanları ile eylem birliğine gidip ortak adaylar saptamalıyız.

Ama asıl savunacağımız sorun, bilimsel ve yönetsel özerk bir üniversitede öğrencilerin söz ve karar sahibi olarak yönetime katılması olmalıdır. Daha başka bir deyimle, öğrenci yapımıza ters bir tutumla dışardan destek sağlama döneminin aşılarak, üniversitelerin içinde özgürce örgütlenebilmeliyiz. Yönetim organ ve kurullarına, rektör ve dekan seçimlerinde seçme hakkını kapsayacak biçimde yetkili olarak katılmalıyız.

İstanbul Üniversitesi Rektörlük seçimleriyle ilgili olarak GFKD (Genç Fenliler Kültür Derneği), İL - TIP DER (İlerici Tıplılar Derneği), DBD (Diş Hekimleri Birliği Derneği), İlerici Gençler Derneği Eminönü Şubesi birer bildiri yayınlamışlardır. Sorunun demokratik üniversite savaşımının bir yönü olarak ele alınması gereğini vurgulayan İGD Eminönü Şubesi'nin bildirisinde özetle şu görüşlere yer verilmektedir:

«Bugün üniversitelerimiz halktan ve üretimden kopuk eğitim kurumları durumundadır. Bu kurumların halka ve üretime dönük hale getirilmesi ve bilimsel - yönetsel özerk üniversitenin gerçekleşmesi her ilerici demokratın görevidir. Bizler bu mücadelenin bir ön adımı ve yönü olarak rektörlük seçimlerinde yönetimin demokratikleştirilmesi için üniversite bünyesindeki demokratik güçleri eylem birliğine çağırıyoruz.

Özerk üniversite kavramından ayrılmayan yönetimin demokratikleştirilmesinden anladığımız; öğrenciler, asistanlar ve üniversite emekçilerinin söz ve karar sahibi olarak üniversitenin tüm kurul ve organlarına söz ve karar sahibi olarak katılmalarıdır.»

YÜKSEK OKULLAR DOSYASI_IV

FAŞİST SALDIRILAR KIZ TEKNİK YÜKSEK ÖĞRETMEN OKULU ÖĞRENCİLERİNİ YILDIRAMAZ!

Kız Teknik Yüksek Öğretmen Okulu, Ankara, Beşevler bölgesinde faşist işgal altına alınamayan okullardan birisidir. Okul'da etkinliği ellerinde tutan ilerici yurtsever öğrencilerin saldırıları birlikte göğüslemeleri, tekkeci görüşlere geçit vermeyerek kitlesel çıkışlardan ödün vermemeleri bunun başlıca nedenidir.

Okulun faşist kızları oldum olasıya bir avuç saldırgan olmaktan öteye gidememişlerdir. Onların bugüne kadar yaptıkları en belirgin eylem biçimi, ilerici öğrencileri okul dışından faşist komandolara ihbar ederek dövülmelerine, yaralanmalarına neden olmaktır.

Okulun yönetiminin ilerici bir niteliğe sahip olduğu söylenemez. Aksine, yöneticiler tamamen gerici bir tutumlar, anti-demokratik uygulamalar içerisindedirler. Öğrencilerin kazanılmış akademik demokratik haklarını ellerinden alabilmek için elinden gelen çabayı harcamakta, Okul Yönetmeliğinin açık yanlarını öğrencilere karşı koz olarak kullanabilmektedirler. Okul yönetiminin taraflı tutumunun en somut örneklerinden birisi olarak, faşist kızlarda bulunan zincirlerin hesabının sorulmaması anti - demokratik baskıları yalnızca tek bir örnektir.

Bu tür akademik baskıların diğer bir biçimi öğretim üyelerini etkisi altına almıştır. İlerici öğretim üyelerinin öğrencileri ile ilişkiler kurmaları âdeta yasaktır. İlişkiler, öğrenci - öğretmen ilişkilerini geçememektedir.

Okulun birim derneği ilerici yurtsever gençlerin elindedir. Bunun doğal sonucu olarak dernek kararlı ve olumlu bir politika izlemekte, öğrencilerin somut istemlerine eğilerek çözüm yolları önermektedir. Bu çok yönlü çalışmalar içerisinde dernek ilerici, demokrat, devrimci öğrencilerin birlikteliğini sağlamıştır.

İlerici, yurtsever öğrenciler, derneğin sosyal çalışmalarını şöyle sıraladılar:

- Sanat çalışmaları. (Halk oyunları, Koro ve Tiyatro),
- Öğrencilere sosyal içerikli konularda seminerler verilmesi ve araştırmalar yapılması,
- Öğrencilerin çeşitli akademik ve demokratik istemlerini okul yönetimine götürmek, onları istemleri yerine getirmeye zorlamak,
- Öğrencilerin ders notu ve teksir sorunlarının çözümüne yardımcı olmak,
- Gerek okul dışında, gerekse yurtlarda kalan öğrenciler üzerindeki faşist baskıların kırılması için savaşım vermek.

İlerici yurtsever öğrencilerin kararlı ve sekterliğe kaçmayan tutumları, okulda saygınlıklarının artmasına, giderek daha geniş demokrat öğrencilerin akademik ve demokratik savaşıma katılmasını sağlıyor. Bu gelişim sürecinde okulda zaten azınlıkta olan maocu ve goşist unsurlarda giderek siliniyorlar.

Öğrencilerin olumlu çalışmaları bugünlerde faşist baskılara karşı yoğunluk kazanmış durumda. En ivedi istemleri, okul dışından gelen faşist saldırganlara karşı can güvenliğinin sağlanması; diğerlerini ise şöylece sıralamak mümkün:

- İlerici öğrencileri okul yönetimine ihbar eden bir avuç faşist kızın okuldan atılması,
- Öğretim üyesi - öğrenci - okul işçisi dayanışmasının önüne konan engellerin kaldırılması,
- En gerici, en bağnaz şekilde düzenlenmiş olan Disiplin Yönetmeliğinin değişmesi,
- Salt zaman ve enerji kaybına neden olan ders programının yeniden düzenlenmesi,
- Okulların Millî Eğitim Bakanlığına bağımlılıktan kurtarılarak özerk kurumlar halini alması,
- Okul dışından gelen faşist öğretim üyelerinin gerici - faşist propagandalarına son verilmesi. Derslerin tartışmaya açık olması,
- Yurt yönetmeliğinde bulunan ve öğrencileri sosyal yaşamdan soyutlamayı amaçlayan 20.30 saat sınırlamasının kaldırılması...

YIL SONU SINAVLARINA GİRERKEN...

Eğer, eğitim gördük denebilirse bir öğrenim dönemini daha geride bırakıyoruz. Fakültelerin, yüksek okulların bir çoklarında dersler kesildi, diğerlerinde sona ermek üzere.

Artık sınavlar başlıyor! Binlercemiz Haziran ayı içerisinde sınav sıralarında ter dökecek. Sırat köprüsünden (!) geçmekten daha zor, daha eziyet verici hale getirilen sınav yönetmeliklerinin, ders programlarının ağırlığı olanca hışmıyla üzerimize çökecek. Ve doğal olarak yine binlercemiz sınavlardan başarısızlıkla çıkacak.

Kabahat biz öğrencilerde mi? Hocalarımızın deyimiyle, acaba yine derslerimize çalışmadığımız, tembel öğrenciler olduğumuz için mi sınavlarda başarılı olamıyoruz? Politika ile uğraşmaktan derslere çalışmaya vakit bulamadığımız için mi başarısız öğrencileriz?

Hiç de değil .Başarısızlığımızın baş sorumlusu egemen burjuvazinin taa kendisidir. Onun biz öğrencileri dört bir yandan çember altına alıp, sesimizi, soluğumuzu kesme amacını güden gerici yasalarıdır. Daha da somutlarsak; özünü 1750 sayılı gerici Üniversiteler Yasası'ndan alan anti - demokratik Okul Sınav Yönetmelikleridir.

Bu anti - demokratik sınav yönetmeliklerinin bir fakülteden diğerine hatta, alt sınıftan üst sınıfa göre değişiklik taşıması, sınav yönetmeliklerine karşı ortaklaşa savaşım içine girmemizi az da olsa engelliyor.

Gerici güçler, yönetmelikleri öyle bir biçimlendirmişler ki, bir okul veya bir sınıfın yararına diyebileceğimiz bir yönetmelik maddesi, diğer okul veya sınıf için ters bir görünüme bürünebiliyor.

Gerici egemen burjuvazinin böylesi bir uygulamaya gitmelerinin nedeni açık. Onlar, nasıl ki, her okul bünyesinde tek dernek kurulabilir diyerek hemen kararları doğrultusunda naylon dernekler oluşturup okul içinde örgütlenmemize, giderek birliğimize set çekmek istedilerse, gerici sınav yönetmelikleriyle de kendilerini çok korkutan gücümüze; birliğimize yönelmişlerdir.

Her fakülte ve yüksek okula göre değişik biçimler almasına karşın, anti - demokratik sınav yönetmeliklerinin aksaklıklarını belirli noktalar üzerinde toplamak mümkündür.

İlk kez, sorun «sınav harçları» diye toplanan haraçlardan başlıyor. Sanki, miktarını okul yönetim kurullarının belirlediği bu harçların bir öğrenci bütçesinde açtığı delik yetmiyormuş gibi, «Sınav Harçları kış sömestr için 15 Kasım ve yaz dönemi için 15 Mart tarihine kadar ödenir, bu süre içinde ödemeyenler sınavlara giremezler» diyerek sınav hakkımızı elimizden alıyorlar, üstelik.

Sınavlara girmemize karşı engel yalnız harçlardan gelmiyor. Bazı okullar ve yine bazı sınıflarda, öğretim üyelerinin keyfi isteklerine göre yıl içinde yapılan vize sınavlarından geçerli baraj notunu doldurmak da var işin içinde. Ayrıca derslere devam zorunluluğu belirli durumlarda vize yerine geçiyor.

Vize sınavları uygulamasının öğrencilere yararlı olduğu söylenemez. Yıllardır denenen ve öğrenci elemekten öteye gitmeyen vize zorunluluğuna artık son verilmelidir. «Öğrencileri ders çalışmaya itiyoruz» denli bahaneler çoktan geçerliliğini yitirmiştir. Üniversite öğrencisi belirli bir yaşa gelmiştir. Ders çalışmasının gerekliliğini kavrayabilecek bilinçtedir. Onun için; eski medrese öğreniminde olduğu biçimiyle hocadan korkuyla çalıştırılan, çalışmak zorunda bırakılan, daha açık bir deyimle «dayak korkusunun» yerini «vize korkusunun» almasıyla sorun çözümlenemez. Eğer bizleri çok düşünen hocalarımız ille de bir şeyler yapmak istiyorlarsa daha bilimsel ve çağdaş davranmalıdırlar. Dersleri «Hoca anlatır öğrenci dinler» havasından kurtarıp, üniversite niteliğine yaraşır özgür tartışma alanları haline getirmelidirler. Daha etkin bir biçimde «Demokratik Üniversite» savaşımına katılmalıdırlar.

Derslere devam zorunluluğuna gelince; «dersleri öğrenmeleri için» tekerlemeleri bir yana, değil okul, sokak ortasında kurşunlandığımız, hergün bir faşist komando saldırısının olağan hale geldiği bugünlerde bu önerileri ileri sürenler herşeyden önce, gençliğin can güvenliği ve eğitim özgürlüğünün sağlanması için çaba göstermelidirler. Ayrıca ilerici yurtsever öğrenciler her zaman okullara gitmeyi savunurlar. Çünkü; geniş öğrenci kitlesi okullardadır. Üniversiteler, fakülteler çalışmamız zorunlu öğrenci yataklarıdır.

Bir de, yine 1750 sayılı Yasa'nın 54. maddesi içinde «Bir öğrenci kural olarak, üniversite içerisindeki öğrenimini, içinde bulunduğu öğrenim süresinin en fazla yarısı kadar ek bir süre içinde bitirmekle yükümlüdür» ibaresi var. Eskiden bu koşul yarısı değil tamamı biçimindeydi.

Okul bitirme süresi kısaltılırken getirilen sav, öğrencilerin bir an önce mezun olmalarını sağlayarak, arkadan gelenlere yol açmak (!) biçiminde...

Bu savunma biçimi gerçekleri pek yansıtmıyor. Herşeyden önce kazanılmış bir demokratik hakkı çiğneyerek durumu kurtarmaya çalışmak olarak iş değildir. Üstelik fakülte bitirme süresini kısaltarak liseyi bitiren yüzbinlerce gence üniversite kapılarını açmak çözüm yolu değildir. Şimdiye dek de olmamıştır. Böyle bir uygulamaya gitmek ancak bu tutuma karşı çıkan üniversite öğrencisi ile liseli kardeşlerini karşı karşıya getirmeye yönelik olabilir.

Bazı üniversitelerin sınav yönetmelikleri bu 54. maddeye bile ters düşmektedir. Örneğin İTÜ öğrencilerinin kaldırılması için savaşım verdikleri ünlü 22. Madde!

Bu maddeye göre, «bir dersi başarabilmek için peşpeşe gelen 6 sınav döneminden birinde bu dersi başarma zorunluluğu» öne sürülünce, Üniversiteler Yasa'sı ile yönetmelik birbiriyle çelişmektedir.

Tüm bu engelleri aşıp sınav hakkını kazanmakla iş bitmiyor. Sınavların biçimi, ders programlarının ağırlığı, sınav döneminin kısalığı hep öğrencilerin aleyhine işliyor. Başarısızlığımızın koşulları oluyor.

Gerici Sınav Yönetmelikleri ile ilgili önerilerimiz şunlardır:

- Sınav harçları uygulamasına son verilmelidir!
- Vize zorunluluğu kaldırılmalıdır!
- Derslere devamın vize yerine sayılmasına son!
- Sınav dönemi uzatılmalıdır **(Özellikle İTÜ gibi yarı yıl sınavlarının da olduğu okullarda öğrenciler sabah ve öğleden sonra ayrı ayrı derslerden sınava girmek zorunda kalmaktadırlar).**
- Sınav programlarının Fakülte Kurulları'nca hazırlanması uygulaması geçersiz kılınmalı! Sınav programları öğrencilerin katılacağı bir kurul yoluyla hazırlanmalıdır. Bu konuda amaç, programların öğrenciler eliyle hazırlanmasına doğru olmalıdır.
- Fakülte veya yüksek okulu bitirme süresi 12 sömestreden 18 sömestreye çıkartılmalıdır.
- Sınav yönetmelikleri tek düzeye indirilmelidir.
- Bugün mevzi olarak savunacağımız diğer bir istem: Sınav dönemi süresinin arttırılması olmalıdır.
- Sınavlar 5 Haziran Genel Seçimlerinden sonra başlamalıdır. **(Önümüzdeki seçimlerin ilericilerden, yurtseverlerden yana sonuçlanması aynı zamanda ilerici, demokratik üniversitenin oluşmasında önemli bir adım olacaktır. Seçimlerden önce başlayan bir sınav dönemi bir yerde dikkatleri sınavlara yoğunlaştırabilir. Böylece gençlik olarak seçim güvenliğinin korunmasına yardımcı olmak, oyları aynı kanala yöneltmek gibi üzerimize düşen görevleri gereği gibi yerine getirilmeyebilir.)**
- Sınav güvenliği sağlanmalı, okulları faşist işgal altında bulunan ilerici, devrimci öğrencilerin sınavlarına girebilmeleri için gerekli önlemler alınmalıdır!...

ULUSAL SORUN

Aşağıda ilk bölümünü sunduğumuz ULUSAL SORUN ve GENÇLİK konulu yazımız, gençlik açısından ulusal soruna belirli bir yaklaşım getirmeyi amaçlamaktadır. Yazı, ulusal sorunu tüm yönleriyle ele almak gibi bir iddia taşımıyor. Bunun alanı başkadır. Demokrasi, özgürlük ve toplumsal kurtuluş savaşımının önemli bir parçası olan ulusal sorun ve onun çözümlenmesi yolunda ilerici gençliğin elbette yerine getirmesi gerekli görevler vardır. Diğer yandan her soydan ve boydan burjuva ve küçük - burjuva eğilimlerin at oynattığı bir toplumda, gençliğin bunların etki alanı dışında kalması düşünülemez. Bütün bunlar, gençlik kitlelerinin ulusal sorunla ilgilenmesini ve onu en doğru ve en sağlıklı biçimde kavramasını doğal hatta kaçınılmaz kılmaktadır.

Ancak üzerinde önemle durduğumuz bir başka gerçek daha vardır: Gerek eylemde ve gerekse de tartışmalarda ilerici gençlik, gençlik hareketinin «görev ve boyutlarıyla» ilgili sınırlarda kalmalı, sorumsuz ve maceracı çizgilere kaymaktan kaçınmalıdır. Bu ise ancak, işçi sınıfı hareketine şaşmaz bir bağlılıkla sağlanabilir. İşte yazımız bu genel esaslar içinde değerlendirilmelidir.

YENİ BİR TARİHSEL KATEGORİ: ULUS

Feodalizmin dağılmaya yüz tuttuğu çağlarda, uluslar, toplumların gelişmesinde «yeni bir tarihsel kategori» olarak ortaya çıktılar. Eskisinden çok farklı bazı temel özelliklere sahip olan bu toplumsal gelişme biçimi, kapitalizmin insan topluluklarını geniş bir ekonomik alan içinde ve **kararlı** bir şekilde birleştirme gereksiniminin tam bir karşılığı olmaktaydı. Burjuvazinin, feodal soylulara karşı her alanda üstünlüğünü ve egemenliğini gerçekleştiren burjuva - demokratik devrimleri, **milliyetlerin** uluslar olarak formasyonunu hızlandırıyor ve ulusal - devletler tarih sahnesinde belirmeye başlıyorlardı. Bir başka deyişle, bu çağlarda görülen ulusal hareketler, burjuva - demokratik devrimlerine ve bu devrimlerin yönetici sınıfı olan, burjuvazinin sınıf çıkarlarına sıkıca bağlı olarak gelişiyordu.

Nasıl ki kapitalizm, milliyetlerin gelişimini kolaylaştırmış, ulusal bilincin canlanmasını getirmişse, uluslaşma sürecinin daha ileri düzeylere ulaşması ve merkezi devletlerin kurulması da kapitalist ilişkilerin **özgür** bir alanda gelişip yaygınlaşmasına olanak vermiştir. Böylelikle uluslar «toplumsal gelişmenin burjuva çağında kaçınılmaz ürünü, kaçınılmaz bir biçimi» olarak ortaya çıkmışlardır.

Bir başka deyişle burjuva uluslar, toplumların gelişmesi bakımından hem ileri bir aşamayı temsil etmişler ve hem de bu gelişmenin doğrudan itici, ilerletici bir etkeni olmuşlardır.

Ne var ki, emperyalizm çağına girilmesiyle birlikte durum değişti. Herşeyden önce kapitalizm, tekelci aşamada ulusların ilerlemesini engelleyici bir güç haline geldi. O, üretim güçlerinin gelişmesini köstekliyor; üretim güçlerinin bir kısmını doğaya ve topluma karşı yıkıcı bir güç haline dönüştürüyordu. Devletle bütünleşmiş tekelci sermaye ile **ulusun çıkarları** arasında derin bir karşıtlık doğmaya başlamıştı.

Diğer yandan emperyalizm, meta ve sermaye ihracı yoluyla, dünya pazarları üzerinde egemenlik kuruyor, uluslar ve halklar köleleştirilip bağımlı kılınıyordu. Böylece, yeryüzünde **ezen ve ezilen uluslar** karşıtlığı da doğmuş oluyordu.

ULUSAL SORUNUN ÇÖZÜMÜ, İŞÇİ SINIFI HAREKETİNE KOPMAZ BİR BİÇİMDE BAĞLIDIR

Bu çağda, ulusal sorunun çözümü, ulusal kurtuluş hareketleri, işçi sınıfının ve emekçi halkın çıkarlarına sıkıca bağlıdır artık. Emperyalizme, sömürgeciliğe karşı savaş, uluslararası işçi sınıfı hareketinin, dünya sosyalist devriminin kopmaz bir parçası durumuna gelmiştir.

Ulusal sorunun «ulusal - sömürgesel» bir hal aldığı bu yeni aşama, işçi sınıfının ulusal kurtuluş hareketlerinde rolünün artması ve bu hareketlerin toplumsal kurtuluşla birleşmesiyle karakterize edilir. Ulusal sorunun çözümü ve halkların her türlü baskı ve sömürüden kurtularak özgürce gelişebilme olanaklarına kavuşmaları için, işçi sınıfının öncülüğü vazgeçilmez bir koşul olarak kendini dayatır.

Tarih göstermiştir ki, ulusların baskı altında tutulmasının, onlar üzerindeki sömürü ve talan politikasının en amansız düşmanı işçi sınıfıdır.

Başka ulusların ezilmesinden ve sömürülmesinden işçi sınıfının hiç bir çıkarı olamaz. Tersine bu durum ezen ulusun işçi ve emekçileri üzerinde kendi burjuvazilerinin koyu bir baskı ve teröründen başka birşey getirmez. Gerici sınıfların kendi işçi ve emekçileri üzerinde baskı ve şiddet kurmadan başka ulusları boyunduruk altında tutamayacağı, tarihin sürekli onayladığı bir gerçek olarak bilinir. Marks «ezen ulusun kendisi de özgür olamaz» derken bu gerçeği büyük bir açıklıkla ifade etmiş oluyordu.

Yalnızca ulusların aralarındaki ilişkiler açısından değil, aynı zamanda iç toplumsal süreçler açısından da böylesine olumsuzluklar taşıyan ulusal baskıya, ayrıcalığa karşı işçi sınıfı ve onun öncü politik ve sendikal örgütleri sürekli bir savaşım yürütegelmişlerdir. Ezilen ulusun, kendi geleceğini özgürce belirlemesi ve ulusal haklarına kavuşması için verdiği savaşımda, onlarla dayanışma işçi sınıfının savaş görevlilerinin en başında gelir. Günümüzde işçi sınıfı, ulusal çıkarların savunulmasında tüm ilerici, demokratik ve ulusal güçlere yol gösterir, yöneticilik yapar.

ULUSAL EŞİTSİZLİĞE KARŞI SAVAŞIM GENÇLİĞİN DIŞINDA DEĞİLDİR!

Ulusal sorun karşısında alınan tavır, herşeyden önce «tutarlı bir demokratizmden» yana olup olmama sorunudur. Gerici sınıfların, başka ulusları ezmesi, baskı altında tutmasıyla elde ettiği ayrıcalıklara karşı çıkmadan, ezilen ulusların hak eşitliğini savunmadan, demokratizmden yana olunamaz! Bu nedenle ulusal sorun, yalnızca işçi sınıfını değil, demokratizmi savunan herkesi, ilerici olan tüm güçleri doğrudan ilgilendirir.

Bu güçlerden biri de hiç kuşkusuz gençliktir. Yeryüzünün neresinde olursa olsun, ilerici- devrimci gençler, ezilen ve sömürülen, ulusal haklarından yoksun kılınan uluslarla her zaman sıcak bir dayanışma içinde olmuşlardır. Dünya devrimci ve demokratik gençlik hareketinin, barış, demokrasi ve toplumsal kurtuluş için verdiği savaşım, ulusal eşitsizliğe, ırkçılığa, sömürgeciliğe, karşı verilen savaşımdan ayrı düşünülemez.

Yiğit Vietnam halkıyla dayanışma gösterilerinin izleri hâlâ tüm canlılığını koruyor. Sömürgeciliğe, yeni - sömürgeciliğe, ırkçılığa karşı ulusal bağımsızlıkları için savaşan Afrika halklarıyla, Filistin Direnme Hareketiyle çok yönlü dayanışma sürmektedir. (1).

Ulusal sorun ülkemiz gençliğini daha özel bir biçimde ilgilendiriyor. Türkiye ulusal baskı ve ayrıcalığın yer aldığı ve hatta bunun ulusal kırım ölçülerine vardırıldığı ülkelerden biridir. Egemen sınıflar ve onların gerici iktidarları, insan haklarına, uluslararası sözleşmelere ve en son Helsinki Konferansında alınan kararlara (II) aykırı biçimde, ırkçı - şoven bir politikayı, baskı ve terörü ezilen ulus üzerinde sürdürmektedir.

Türkiye'de ulusal sorunun kökleri imparatorluk dönemine kadar uzanır.

Çeşitli doğu Avrupa ve Asya ülkeleri gibi Osmanlı İmparatorluğu da, Batı Avrupa'dan çok önce merkezi bir devlet olarak ortaya çıkmıştı. Milliyetlerin bir ulus halinde formasyonu, bu merkezi devlet içinde gerçekleşti. Kapitalizmin iyice güçlenmesiyle birlikte, Osmanlı imparatorluğunun da içinde bulunduğu Doğu Avrupa ve Asya'nın çok uluslu devletleri, geçen yüzyılın sonlarına doğru «ulusal baskı ve ulusal hareketler alanı haline geldiler.» (Ulusal politika ve Proleterya Enternasyonalizmi, S. YESMENEV s. 216 ÜRÜN YAYIN.) Balkanlarda ve diğer bölgelerde çeşitli uluslar ayrılarak, kendi bağımsız devletlerini kurmaya yöneldiler. Bununla birlikte, burjuva - demokratik devriminin tamamlanmayışından dolayı, ulusal sorun tümüyle çözümlenemedi. Böylece bu devrimin pek çok sorunu gibi ulusal sorun da, işçi sınıfının toplumsal kurtuluş yolunda çözmekle yükümlü olduğu bir sorun olarak varlığını günümüze dek sürdürdü.

BURJUVAZİNİN İKİ YANLI BASKI VE SÖMÜRÜ POLİTİKASI

Toplumsal pratik içinde ulusal sorunun önemini kavrayamamak ya da bu sorunu şu ya da bu yolla gözardı etmek, büyük burjuvazinin, toprak beylerinin şoven milliyetçiliğine bağlanmak anlamına gelir. Onlar, ulusal baskıyı, resmi politikalarının köşe taşı yaptılar. Öyle ki, işçi ve emekçi sınıflar üzerinde koyu bir milliyetçilik dalgası yaratan bu politika, kimi zaman soykırıma dek uzandı. Bir yandan ulusal ayrıcalık ve eşitsizlik en bayağı demogojilerle gözlerden gizlenmeye çalışılırken, diğer yandan da işçi ve emekçi sınıflara olduğu gibi, ezilen ulusa karşı da şiddetli bir baskı ve terör uygulandı.

Bu gerici politikanın temelleri, daha cumhuriyetin ilk yıllarında «sınıfsız ve imtiyazsız bir kitleyiz» teziyle atılmıştı. Elbette bu tez **olanı** değil, sömürücü güçlerin subjektif niyetlerini yansıtıyordu. «Sınıfsız bir kitleyiz» denilmesine rağmen, yasalar, işçi sınıfı hareketine ve onun örgütlenmesine karşı ağır yasaklarla dolduruldu. «İmtiyazsız bir kitleyiz» deniliyordu; ama başka bir ulusu, onun dil ve kültürünü baskı altına alan yasalar arka arkaya çıkartılıyordu. Böylece egemen sınıflar, sömürüye ve ulusal ayrıcalığa dayalı egemenliklerini yasallaştırmaktan bir an bile geri durmuyorlardı. Eğitim ve öğretim kurumlarında, ders kitaplarında, «üstün ırk», «üstün millet» gibi gerici burjuva teorileri durmadan işleniyor; öğrenciler, genç kuşaklar kaba bir milliyetçilik ideolojisine bağlanmaya çalışıyordu.

Bir yanda, işçi ve emekçi sınıflara yönelik baskı, şiddet ve artan sömürü... Diğer yanda ulusal baskı ve «zora» dayalı özümseme çabaları... İşte bütün cumhuriyet tarihi bu iki yanlı politikayla işaretleniyordu. Gerici sınıflar, bir yöne saldırırken, diğer yönü asla ihmal etmemişlerdir.

Kapitalizmin, eşitsiz de olsa, çeşitli bölgelerde gelişmesi, bu gelişmenin yansıdığı tarımsal alanlarda sınıf farklılaşmasının derinleştirilmesiyle birlikte, ulusal baskı politikasına yeni yandaşlar da kazandırdı. Ezilen ulusun toprak beyleri, şeyhleri, palazlanan ticaret burjuvazisi, egemen burjuvazi ile tek bir sınıf ortaklığı içinde kenetlenmekte gecikmediler. Böylece, ezilen ulus üzerinde biri ulusal ve biri de sınıfsal olmak üzere iki politik baskı biçimi birden kurumlaştırılmış oldu.

ULUSAL BASKI VE GENÇLİK

Konumuz açısından gençliği ele alırsak, hiç tereddüt etmeden, ulusal baskının en şiddetli ölçülerde gençliği hedef aldığını söyleyebiliriz. Gençlere, kendi dillerini unutturmak, başka bir dili ve kültürü zorla benimsetmek için çeşitli yollar ve yöntemler yaratılmıştır. Bunlardan yalnızca ilginç olan birine deği-

VE GENÇLİK ~1~

nelim. Sicilli bir faşist olan ve MC döneminde Eğitim Bakanlığının kilit yerlerinden birine getirilen R. Oğuz Türkkan, Doğu'daki eğitim enstitüsü ve öğretmen liselerine o bölgedeki gençlerden yalnızca % 25'lik bir kontenjan ayrıldığını açıklamaktadır. Bu da gösteriyor ki, egemen sınıflar zorla özümseme politikasının resmi düzeylerde yürütüldüğünü gizleme gereği bile duymamaktadırlar. Ezilen ulus gençlerinin Türkçeyi ya hiç, ya da yeterince bilmeyişlerinden ve egemen burjuva kültürüne yabancı oluşlarından ötürü iş bulmakta, gerekli eğitim olanakları sağlamada hangi zorluklarla karşılaştıklarını, ne ölçülerde aşağılanıp horlandıklarını belirtmek bile yersiz. Okuma - yazma oranının en düşük olduğu yer Doğu'dur. Okul sayısı, okuma olanağı bulan gençlerin genel nüfusa oranı ve eğitim için harcanan para, ülkenin diğer bölgeleriyle karşılaştırıldığında ortaya çıkan tablo utanç vericidir.

Ama bu tablo gerçeğin yalnızca bir yüzüdür. Bütün bölge çapında hiç durmaksızın arama - taramalar yapılır. Utanç verici görüntülerin sergilendiği bu **operasyonlarda**, işkence ve terör adeta günlük olaylar haline gelmiştir. Bütün bunlar Doğu'da yaşayan halkın ve onların genç kuşaklarının yaşantılarını cehenneme çevirmeye yetmektedir.

Diğer yandan içinden geldikleri bölgenin ve halkın sorunları üzerinde düşünmek ve buna çıkış yolları aramak, Doğu'lu gençlerin işleyebildikleri en büyük suçtur! Devrimci düşünceler taşıyan bu gençlere karşı kimi zaman özel sindirme yöntemlerine başvurulduğu herkesçe bilinir.

Büyük burjuvazinin en gerici çevrelerin ulusal sorun karşısında izledikleri tutumun bir diğer ilginç yanı da, sorunu hatırlatacak herşeyden şiddetle kaçınmalarıydı. Değil ezen - ezilen ulus ilişkilerini tartışmak, bölgenin ekonomik geri kalmışlığını bile dile getirmek yıllar yılı bölücülük sayıldı! Binlerce yurtsever ve devrimci bu suçlamayla zindanlarda çürütüldü.

Türkiye'den binlerce kilometre uzaklarda verilen ulusal bağımsızlık savaşlarına bile kuşkuyla bakan ve hatta ulusal bağımsızlık hareketlerinin ezilmesi için saldırgan emperyalist güçlerle zaman zaman **açık** işbirliği yapmaktan bile kaçınmayan yönetici sınıflardan başka bırşey beklenemezdi elbette. Onlar, en kaba ve en iğrenç noktalara varan koyu bir milliyetçiliğin tohumlarını yığınlar içine saçarak, halklar arasında yapay düşmanlıklar yaratma ve böylece egemenliklerini sürdürme yolunu izlediler.

Ne var ki nitel ve nicel bakımdan gelişen işçi sınıfının, her konuda olduğu gibi bu konuda da nesnel gerçeğe dayalı kararlı tutumu ve öte yandan gelişen kapitalizmin ulusal bilinci canlandırması sonucu, ulusal sorun çeşitli yönleriyle tartışılmaya başlandı. İşçi sınıfı ve onun bilimsel dünya görüşüne bağlı güçler, sorunun yalnızca bölgesel bir geri kalmışlık, ya da kalkınma sorunu olarak ele alınamıyacağına, bölgedeki ekonomik, politik ve toplumsal geriliğin aynı zamanda ulusal ayrıcalıklardan da kaynaklandığına ve sorunun çözümünde ise asıl bu ikinci yanın belirleyici olduğuna sürekli dikkati çektiler.

GENÇLİĞİN ULUSAL SORUNA YAKLAŞIMI

Son dönemlerde ulusal sorunun gençlik içinde de oldukça geniş bir tartışma alanı bulduğunu görüyoruz. Gençlik hareketinin saflarındaki çok yönlü genişleme ve bunun yanı sıra devrimci bilincin genişlemesi ve kökleşmesi, bu tartışmanın önem kazanmasında başlıca etken oldu. Doğru ve sağlıklı bir düşünce platformunun oluşması, eylemde tutarlı bir çizginin izlenebilmesi açısından ulusal sorunun tartışılmasının yararlı ve hatta zorunlu saymak gerekir.

Ancak hemen belirtelim ki, süregelen tartışmaların bu amaca uygun bir titizlik içinde yürütüldüğünü söylemek oldukça zor.

Gençlik «Ulusal baskı ve ayrıcalığa HAYIR» diyor.

Gençlik açısından ulusal soruna nasıl bir yaklaşım getirilebileceği konusu yeterince açıklık kazanmış değildir.

Herşeyden önce bir kısım gençlik çevrelerinin politik kararsızlık ya da gerici burjuva milliyetciliğinin ters yönlü etkileri v.s. aibi nedenlerle, soruna uzak kalma yolunu seçtiklerini belirtelim. Açıktır ki böylesi bir tutumu, ülkenin gerçekleriyle, devrimci güçlerin genel demokratik görevleriyle bağlaştırma olanağı yoktur.

Bunun dışında, bir kısım gençlik grupları ise ulusal sorun üzerindeki tartışmaları birbirleri üzerinde yürüttükleri üstünlük yarışının bir alanı, kendileri için uygun bir spekülasyon konusu haline getirdiler. Ancak bir parti tarafından geliştirilebilecek tezlerle, görüş ve ilkelerle yalnızca gençlik hareketinin sınırlarını zorlamakla kalmadılar, aynı zamanda küçük - burjuva maceracılığına özgü bir politika izlediler.

Işçi sınıfının politik, ideolojik ve örgütsel sorunlarının gençlik içinde çözme hevesinden kendilerini bir türlü kurtaramayan bu gibi bozguncu unsurların, ulusal sorun karşısında sorumlu bir tutum almaları elbette beklenemezdi. Bu yaklaşım biçimi, maddî ve sınıfsal bir gerçekliğe dayanmadığı gibi, gençlik hareketi açısından da çözümleyici hiçbir değer taşımıyordu. Tersine onların maceracı her çıkışı, egemen sınıfların şoven burjuva milliyetçiliğini daha da körüklemesine, «bölücülük» vs. gibi teranelerle ilerici güçler üzerindeki saldırılarını daha yoğunlaştırmalarına fırsat vermekten başka bir sonuç yaratmadı.

Diğer yandan, ulusal soruna daha değişik bir biçimde yaklaşan bazı gençlik çevreleri de oldu. Bunlar, ulusal soruna, ülkenin genel sınıfsal - siyasal sorunlarının dışında mutlak bir bağımsızlık tanıyan ve hatta bu alanda ayrı bir örgütlenmeyi savunan görüşleri temsil etmekteydiler.

Biz herşeyden önce ulusal sorun üzerindeki yaklaşımın, gençlik hareketinin boyutları ve görevleriyle sınırlı olması gerektiği görüşündeyiz. Tartışmalarla güdülen amacın iyi belirlenmesi gerekir. Bu amaç, **bir;** ezen ve ezilen ulus gerçeğinin toplumsal pratiğimiz içindeki öneminin kavranması, egemen ulus ideolojisinin şu ya da bu ölçülerde etkisi altında kalan geniş gençlik kitlelerine en azından «demokratça» bir bakış açısının kazandırılması, **iki;** ulusal sorun üzerindeki burjuva ve küçük - burjuva milliyetçiliğinden kaynaklanan her türlü görüş ve eğilimlerin düzeltilmesi ve böylece gençliğin düşünce yapısında sağlıklı bir yönde geliştirilmesi olmalıdır.

Tersini yapmak, yani bir «parti» gibi sorunu ele alıp tartışmak, ya da ulusal sorun konusunda ancak bir «parti» tarafından çizilebilecek bir program saptamaya kalkmak gençlik hareketine hiçbir şey kazandırmayacağı gibi, ulusal sorunun gençlik içinde yeterince kavranmayışından doğan yanlışların ezilen ulus üzerinde işçi sınıfı hareketine mal edilebilecek güvensizlikler yaratabileceği de asla unutulmamalıdır. Açıktır ki, gençlik ulusal sorunun çözümleyicisi değildir.

(Devam edecek)

(I) Gençlik örgütlerinin düzenlediği pek çok uluslararası forumlarda, ulusal bağımsızlık hareketleri çeşitli yönleriyle ele alınıp tartışılmaktadır. En son Varşova'da yapılan Avrupa Gençlik ve Öğrenci Örgütleri Toplantısı'nda alınan kararlardan biri de, ulusların kendi kaderlerini özgürce belirleme hakkının uygulanmasına ilişkindir.

19 - 24 Temmuz 1976 tarihlerinde Varşova'da Kalıcı Barış, Güvenlik, Işbirliği ve Toplumsal İlerleme için Avrupa Gençlik ve Öğrenci Toplantısı kararında : **«Toplantıya katılanlar, varolan uluslararası ekonomik ilişkilerde radikal bir değişikliğin gerekliliğini ve yeni uluslararası ekonomik düzenin, devletler arasında sınırsız eşitliğin, bütün halkların kendi kaderini tayin ve tüm kalıcı olarak her devletin kendi doğal çıkarlarının tanınması gerektiğini kabul ettiler.»** (İlerici Yurtsever Gençlik, sayı: 25)

(II) Avrupa'da Güvenlik ve İşbirliği (Helsinki) Konferansının sonuç Belgesinin İlkeler Bildirisi bölümünde, ulusal azınlıkların hakları ve halkların kendi kaderlerini kendilerinin saptamalarıyla ilgili kararlar bulunmaktadır. (Madde VII ve VIII). Sorun Yayınları s. 198 ve 199.

DÜNYA OZANLARINDAN NAZIM'A CEVAPLAR GELİYOR

Türküler şiirin kaynağıdır. Yürekleri coşturan, akıllı kılan, birbirine bağlayan sevincin eti, kemiğidir. Acının umuda, kavga gücüne dönüşmesidir. Kimi zaman bir odayı doldururlar, kiminde alanlara sığmaz olurlar. Biz bu türküler içinde yaşıyoruz. Onlarla bir ağız olup, onlarla bayrağımızı yükseltiyoruz.

Türkülerin en genişini, en yere göğe sığmaz olanlarını, en haklılarını söylemiş Nazım. Bir halkın yüreğinde taşıdığı en diri şiirlere ses vermiş, söz kazandırmış.

Hep bir ağızdan türkü söyleyip
hep beraber sulardan çekmek ağı,
demiri oya gibi işleyip hep beraber,
hep beraber sürebilmek toprağı...

Hasta karısını kağnıya koyup, bozkırda hastanenin yolunu tutan köylünün derdi var onun şiirlerinde. Beyazıt Meydanında vurulan öğrencinin kanı, onun sesiyle bayrağımıza yansıyor. Hepimizin öfkesini, özlemini, Türkçeyi ipek dokur gibi işleyerek anlatmış.

Yalnız bizimkileri değil... Delikanlılığından beri gözünü insanlara, onların yaşamlarına çeviren, gönlünü halkının dertlerine açan Nazım, bütün dünya halklarının da dert ortağı, kavga yoldaşı olmuş. II. Dünya Savaşının zorlu günlerinde, hapishaneden hırsla, çaresizlikle seslenmiş faşizme karşı savaşan halklara. Ta uzaklardaki yoldaşların serüvenlerini, Nazi işgaline karşı direnişlerini türküleştirmiş. Amerika'dan Afrika'ya kadar bir yaprak kıpırdasa onun yüreğinde karşılığını bulmuş.

Bize türkülerimizi söyletmiyorlar Robson
inci dişli zenci kardeşim
kartal kanatlı kanaryam
türkülerimizi söyletmiyorlar bize.

Gördüğü, işittiği bütün haksızlıklara baş kaldıran Nazım, direnenlerin, boyun eğmeyenlerin ozanı, ışığı olmuş. Vurulan arkadaşımızın ölüsüne saygı için toplandığımız üniversite bahçelerini düşünün. Yakılan ateşleri, söylenen marşları... Bu ateşlerin yurdun dört bir yanında, bütün kıtalarda, bütün ülkelerde yandığını... Nazım, yakılan ateşlerin ortak dilini bulmuş, onları bir ağızdan konuşturmuş. 1 Mayıs'larda Nazım'ın resmiyle yürüyen işçilere, emekçilere bakın. Çünkü onun türküleri, bizim sokaklarımızda yürüyenleri, dünya sokaklarında yürüyenlerle birleştirmiş.

Kulağımı dayadım yere,
dinledim Afrika toprağını
homurtular geliyor Uganda'dan,
Mozambik'ten.

Nazım, yeni filizlenen tohumların habercisi, yeni boy atan kavgaların bilicisi, sarsılan toprakların duyucusu olmuş. Onun ilk adımlarını muştuladığı kurtuluş savaşlarının kimisi şimdi zafere ulaştı. Oraların ozanları, türkülerinde Nazım'a onur köşesini veriyorlar. Kimisi daha savaşmakta.

Afrika iki yol kavşağında duruyor,
yol var yine esirliğin inine gider döne dolaşa,
yol var gider büyük hürriyetine büyük kardeşliğin...

Oralardaki savaşçılar, Nazım'a kavgalarının akıl köşesini veriyorlar.

Nazım, halkını sevdiği, zorbalığa baş kaldırdığı için sürgün edilmiş ozanlardan biri. Sürgünlük onun acısını çoğaltmış, yurduna duyduğu derin özlem türkülerinde yanık ses olmuş. Bütün dünyada okumaya başlamış şiirlerini. Yalnız kendi ülkesinde yasak olan şiirlerini. İnsanları barışa çağırmış:

Kapıları çalan benim
kapıları birer birer.
Gözünüze görünemem
göze görünmez ölüler.

Kavgalar ve dostluklar içinde boy atmış Nazım'ın şiirleri, kavgalar ve dostluklar içinde, inançları bir milim sarsılmadan, başları eğilmeden, ayakta, dimdik susmuşlar birgün. Nazım, ülkesinde şiirlerinin okunduğunu, işçilerin, öğrencilerin onun resmini omuzladıklarını göremeden ölmüş. Ya türküleri... Ya kavgası...

Nazım, kimilerinin üstüne abandığı gibi bir «gül ve bülbül» ozanı değildir. O, Türkiye işçi sınıfının yiğit bir savaşçısı olmuş ve sonuna kadar da öyle kalmıştır. Aynı zamanda Nazım, dünya işçi hareketinin, dünya barış hareketinin de seçkin bir simasıdır.

HASTA ŞAİRE

Yunanistan için
Yanıp yakındığını duydum dün
Geceydi yaralarımızı sardığımız saat
Geceydi seninle içimiz ezik
Durduk kulak kesildik dinledik
İstanbul zindanından gelen sesini
Dinledik sargılar elimizde
Bütün zindanlara giren sesini
Artık Nazım konuşabiliriz
Avuç içi kadar bıraktılar dünyamı
Artık bileğimde zincirin pası
Artık Nazım konuşabiliriz
Mektubun dün geldi
Kafesinden kurtulmuş bir kuş gibi
Bir el gibi dalgalardan uzanmış
Kelime be kelime okuduk ve titredik
Şöyle bir yemin ettik
Dedik ki, Makronisos damgasını işleyelim elbisesine
Dedik ki, o namus fedaisi olsun kampımızın
Vatandaşımız olsun

MELANOS LOUDEMIS

GÜZ ÇİÇEKLERİNDEN NAZIM'A ÇELENK

Kardeşim,
öyle yeni duygular, düşünceler yarattın ki bende,
denizden esen acı rüzgâr
kapacak olsa bunları
bulut gibi, yaprak gibi sürüklenir
yaşarken seçtiğin
ve ölümden sonra sana barınak olan
oraya, uzak toprağa düşerler.
Al sana bir demet Şili kasımpatlarından,
al güney denizleri üstündeki ayın soğuk parlaklığını,
halkların savaşını, kendi döğüşümü
ve yurdumun kederli davullarının boğuk gürültüsünü
Tasarlanabilir mi dünya
her yana ektiğin çiçekler olmadan?
Nasıl yaşamalı seni örnek almadan,
senin halk zekânı, ozanlık gücünü duymadan?
Böyle oyduğun için teşekkürler,
teşekkürler türkülerinle yaktığın ateş için.

PABLO NERUDA

Bugün dünyanın neresinde barış için, özgürlük için kavga veriliyorsa Nazım ordadır. Dünyanın dört bir yanından ozanlar, kendi dillerinde onun sesini yaşatıyorlar. Varşova Barış Kurucuları Toplantısı'nda konuşanlar, sözlerine Nazım'dan dizelerle başlıyorlar. Nazım'ın seslenişlerine dünya halklarından cevaplar geliyor.

Nazım Hikmet'in ülkesinden bir ozan, onun arkadaşı, öğrencisi olmak mutluluğunu tatmış bir ozan, A. KADIR, ölümünden sonra yüreğimizde, inancımızda, kavgamızda yaşayan Nazım Hikmet'in dileğini şöyle yanıtlıyor.

BİR SEVDALI KAVAK

Muayenesini yapan doktor binbaşı şöyle demiş:
«Güneş altında yarım saat ayakta kalın, ölürsünüz.
Fakat sağlığınızın iyi olduğunu bildiren bir belge imzalamaya mecburum.»

Dayanmaz, ölür bu kalp,
duramaz güneşin altında, ayakta yarım saat.
Bu kalp bulandı ak sevdalara
Çarptı buzdan duvarlarından zindanların.
Dayanır ölmez bu kalp.

Ben halkım yürürüm ölümün üstüne.
bağrımda gurbet yaraları.

Dayanır ölmez bu kalp
Almışım yanan avucumun içine
almışım demet demet dost elleri.

Ben halkım, türküler solumuşum dağlara.
Ben halkım, hakkımı solumuşum dağlardan
Dayanır, ölmez bu kalp.

Ben halkım, bağrımda gurbet yaraları.
Ben halkım doğarım yeniden gün ışığına,
basa basa sırtına karanlıkların,
ak şafaklara doğru basa basa düş izine.

Dayanır ölmez bu kalp.
Almışım yanan avucumun içine.
almışım demet demet dost elleri.

Ben halkım, zulmün topu kalesi un ufak
Ben halkım, ufak zindanların taşı demiri.
Ben halkım, gider sırtlar getiririm Nazım'ı Moskova'dan
Sırtlar getirir yatırırım Anadolu'ya
Ben halkım, Yurdumun sıcak toprağıyla örterim üzerini Nazım'ın
Ben halkım, dikerim Nazım'ın başucuna bir sevdalı kavak.

Ben halkım,
aldatılmış halk.

"KABİL DEĞİL SENİ UNUTMAK"

«Adana'nın Ceyhan ilçesinde doğmuşum. Tarih 1914. Babam avukat, çiftçi, gazeteci, sonraları parti lideri. Annem öğretmen... Beş kardeşin en büyüğüyüm. Babamın parti savaşımı nedeniyle birara memleketi terk ederek, Suriye ve Lübnan'da «Gönüllü Sürgün» hayatı yaşaması, okul ile aramdaki bağı kopardı. Daha doğrusu, ekmeğin okuldan önce geldiğini görerek çalışmaya başladım. Adana İplik bez fabrikalarında işçilik, sonraları küçük kâtiplikler... Bu ara kendi kendimi yetiştirme çabası... Elime ne geçirdimse okudum. Bilimsel kitaplardan felsefeye, sosyolojiye kadar ne buldumsa.»

Orhan Kemal, Nazım Hikmet ile Bursa cezaevinde karşılaştığında şiirle uğraşıyordu. Çeşitli adlarla çeşitli dergilerde yayınlandı bu şiirler. Ama Nazım Hikmet onu düz yazı yazmaya yöneltti.

Kendine has şekli buldu Orhan Kemal. Nazım Hikmet ve Sabahattin Ali'den sonra Türk romanında sosyalist gerçekçiliği güçlendirdi. Yapıtlarında işçi sınıfını, emekçi köylüleri ve halk aydınlarını anlattı. Yapıtlarında olay ve malzemeye önem verdi. Ve artistik süslenmeyi ikinci plana bıraktı. Hayatının güçlükleri, yazılacak şeylerin çokluğu yüzünden zaman da bulamadı buna.. Yapıtlarında yaşanmışlıktan gelen kuvvetle, kişileri konuşturmada ulaştığı doğallık ve gerçeğe uygunluğun getirdiği sürükleyicilik görülür. Orhan Kemal yapıtlarında sanayide ve köy ekonomisinde insanın kapitalistler tarafından sömürülmesini, soyulmasını, ezilmesini ve insanın kişiliğini öldüren, insanı bedenen yok eden çalışma ve yaşama şartlarını tüm çıplaklığı ve kesinliği ile sergiler. Paranın hakim olduğu toplum düzeninde insanların yalnız emeğinin değil, aşkının, ruhunun, ahlâkının da alınıp satıldığı gerçeğini vurgular. Ve kahramanlarını bütün yaşamları ile verirken, onların özellikle üretim ve dağıtımdaki konumları genellikle insanların diğer bütün ilişkilerini oluşturmaktadır.

Savaşımı ve yapıtlarıyla 1945 sonrası edebiyatımızda doruklaşan üç isimden biri olan Orhan Kemal, 1970'de tedavi için gittiği Sofya'da öldüğünde 37 roman, 163 öykü, bir oyun, «Sinema Tekniği» adlı bir sinema kitabı ve «Nazım Hikmet ile 3,5 yıl» adlı bir de anı kitabı bırakmıştır.

Orhan Kemal'in yapıtlarındaki gerçekçiliği üç aşamalı olarak izleyebiliriz.

1 — Çocukları konu alan hikâyelerinde Naiv (çocuksu) gerçekçilik;
2 — Düşkün çevrelerin, lümpenlerin hikâyelerinde salt tesbite dayanan toplumsal nitelikli bir gerçekçilik;
3 — İşyerlerinde, fabrikalarda geçen hikâyelerde sosyalist gerçekçilik.

Genellikle yaşadıklarını, tanık olduklarını yazmıştır. Yaşanana bağlılık, Orhan Kemal dilinin doğmasında büyük ölçüde etkili olmuştur. Anlatım dili günlük konuşmaların bitmek tükenmek bilmez kaynağını temel alır. Halkın alabildiğine renkli ve çok işlenmiş konuşma diline yaslanan diyaloglar, zamanla senaryo tekniğini andıran özel bir üslup halini almıştır. Özellikle hikâyelerinde diyaloglar bütün ağırlığı taşıyarak, hikâyenin gövdesini oluştururlar. Orhan Kemal'in yapıtlarında «Gerçek her zaman devrimcidir» sözünü kanıtlarcasına hayatlarının başından sonuna kadar bir parça ekmek peşine düşmüş insanları bütün çıplaklıkları ile izleriz. Orhan Kemal sanatının amacını şöyle açıklıyor : **«Sanatımın amacı halkımızın, genel olarak da insan soyunun müsbet bilimler doğrultusundaki en bağımsız koşullar içinde, en mutlu olmasını isteme çabası. Yani, insanlığın, insanlık tarafından, insanlık için yönetilme çabası adına sanat.»**

Şimdi sanata ilişkin görüşlerini izleyelim Orhan Kemal'in:

«Sanat eserinin bildirisi değil de, bence sanatçının bizzat kendisi önemli. Toplumcu bir yazarın, bireyin gerçek mutsuzluk ya da mutluluğunun, içinde yaşadığı toplum düzeninden gelebileceğine inanıyorum. Hikâye, roman, tiyatro oyunlarımın da bir inançtan hız alacağı doğal. Çağımızın pek çok toplumları gibi, içinde yaşadığımız kendi toplum düzenimizin de insanlarımızı mutlu kılmaktan uzak olduğu su götürmez. Ben hikâye, roman, tiyatro oyunlarımla bozuk düzenimizin nedenlerini, insanlarımıza göstermek, onları uyarmak, gösterip uyarmakla da kalmayıp, bu bozuk düzeni düzeltmeye çaba göstermelerini, bu çabayı elbirliği ile göstermemiz gerekliliğini yanıtlarım, yanıtlamaya çalışırım.»

Çeşitli dergilerde yayınladığı şiirleri dışında tarih sırasına göre şöyle sıralayabiliriz Orhan Kemal'in yapıtlarını :

BABA EVİ (1949. Otobiyografik eser), **EKMEK KAVGASI** (1949. hikâye), **AVARE YILLAR** (1950. Orhan Kemal'in sınıf bilincinin işlendiği ilk eser), **SARHOŞLAR** (1944 - 1959). hikâye), **ÇAMAŞIRCININ KIZI** (1952. hikâye), **MURTAZA** (1952. Bir fabrika çevresinde yaşanan genel toplumsal gerçekliğin bir roman tipi çevresinde yansıtıldığı eser), **CEMİLE** (1952. Orhan Kemal'in Türk romanında adını ilk kez duyurduğu eser), **72. KOĞUŞ** (1954. Sanat değeri bakımından yoğun bir içeriğe sahip hikâye kitabı), **(GREV** (1954. Hikâye), **BEREKETLİ TOPRAKLAR ÜZERİNDE** (1954), **SERSERİ MİLYONER, KARDEŞ PAYI, BABİL KULESİ, SUÇLU** (1957), **DEVLET KUŞU** (1958), **VUKUAT VAR** (1959), **(GAVURUN KIZI** (1959), **KÜÇÜCÜK** (1960. Toplumun çürüyen insanları sömürerek yok etmek isteyen kapitalist düzenin olumsuzlukları içinde bir küçük kızın direnişini, fuhuşa itilişini işleyen yaşam dolu, canlı bir yapıttır), **DÜNYA EVİ** (1960), **EL KIZI** (1960). **HANIMIN ÇİFTLİĞİ** (1961), **GURBET KUŞLARI** (1962. Türkiye'de kapitalist üretim biçiminin gelişmesine bağlı olarak ortaya çıkan köyden kente göç olayı ve bunun sonucunda sınıfsal tabakaların toplumsal değişimini içerir. Bu kırsal kesimin proleterleşmesidir), **ESKİCİ VE OĞULLARI** (1962), **MAHALLE KAVGASI** (1963), **KANLI TOPRAKLAR** (1963), **DÜNYADA HARP VARDI** (1963), **SOKAKLARIN ÇOCUGU** (1963), **BİR FİLİZ VARDI** (1965), **İSPİNOZLAR** (1965. Tiyatro), **NAZIM HİKMET'LE ÜÇ BUÇUK YIL** (1965), **MÜFETTİŞLER MÜFETTİŞİ** (1966. Hikâye), **EVLERDEN BİRİ** (1966. roman), **YALANCI DÜNYA** (1966. roman, **ARKADAŞ ISLIKLARI** (1968. roman), **ÖNCE EKMEK** (1968. hikâye), **SOKAKLARDAN BİR KIZ** (1968. roman), **KÖTÜYOL** (1969, **ÜÇ KÂĞITÇI** (1969. roman), **KAÇAK** (1970. Orhan Kemal'in en son romanı.)

Orhan Kemal'in bütün bu yoğun çalışmalarının içeriğini, yönünü belirleyen temel neden, Nazım Hikmet'de olduğu gibi, işçi sınıfının savaşımına inanması ve bu savaşımın içerisinde yeralmasıdır. Zaten, Nazım Hikmet'i ve Orhan Kemal'i ölmezleştiren de budur.

NAZIM HİKMET'E

Sen
«Prometenin çığlıklarını
kaba k'yım tütün gibi piposuna dolduran»
adam,
sen benim mavi gözlü arkadaşım.
Kabil değil unutmam seni.
26 Eylül 1943
seni yapyalnız bırakıp hapishanede
bir üçüncü mevki kompartımanda pupa
yelken
koşacağım memlekete.
Tren
bir güvercin gibi çırpınarak istasyona
girecek
gözü yaşlı bir genç kadın
beş senenin ardından
kocasını getirecek.
o dem - ki boş verip istasyon halkına -
yanaklarından öperken sevgilimi
sen neşeli mavi gözlerinie bakacaksın
İçimden bana.
O dem - ki yürekten herşey atılacak -
ekmek,
kin,
hasret
fakat Nazım Hikmet
sen şu kadar kilometre uzakta kalmana
rağmen
Aydınlık yüreğimin duvarına dayayıp sarı
saçlı başını,
batan bir yaz güneşi hüznüyle
ağlatacaksın arkadaşını!
Günler geçecek
ekmek
derdi çökecek omuzlarıma.
Fabrika,
Makinalar...
Tezgâhım!
Sana şeker kamışı, portakal yollayacağım.
Karım yün çorap örecek
her hafta mektup yazacağız
—Askere almazlarsa eğer—
unutabilir miyim seni?
Tahtakurusu ayıkladığımız hapisane
gecelerini,
ve radyoda Şark Cephesinden haber
beklediğimiz
müthiş anların küfrünü!
—radyonun yanındaki duvara
kurşun kalemle
abus insan yüzleri çizmiştin—
Unutabilir miyim seni?
Hâlâ beton malta boylarında duyuyorum
takunyalarının sesini!
Unutabilir miyim seni hiç?
Dünyayı ve insanlarımızı sevmeği senden
öğrendim,
hikâye, şiir yazmayı
ve erkekçe kavga etmeyi senden!

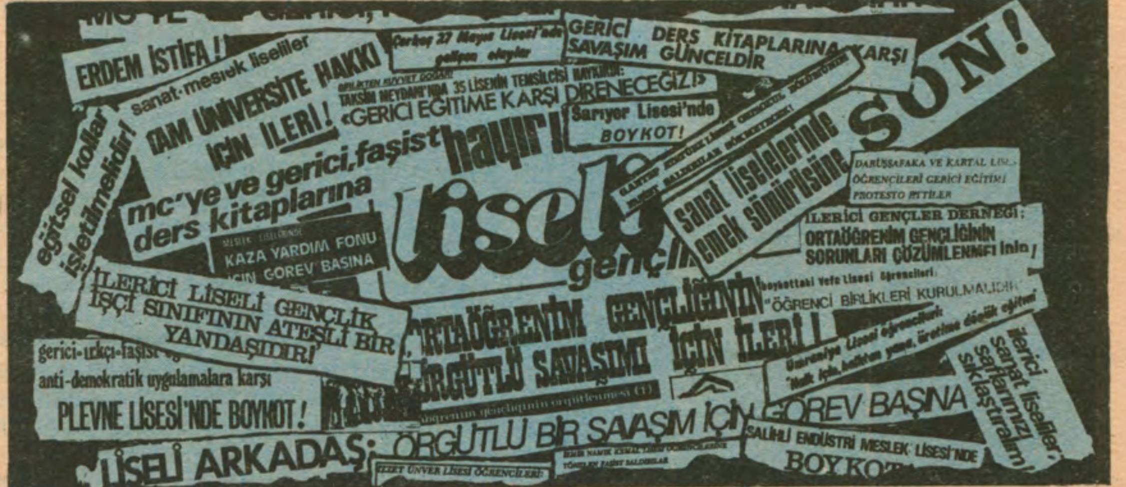
ORHAN KEMAL

ORTAÖĞRENİM GENÇLİĞİNİN MERKEZİ TEK KİTLE ÖRGÜTÜ İÇİN GÖREV BAŞINA!

Ülkemizde kıyasıya bir savaşım sürüyor. Başını işçi sınıfımızın çektiği ulusal demokratik güçlerin ilerici cephesi gerici, egemen güçlerin, her soydan ve boydan sapık akımların bütün saldırılarına karşı göğüs geriyor, oyunlarını boşa çıkarıyor. Savaşım bir yandan işbirlikçi tekelci burjuvazi ve onun politik sözcüsü eli kanlı gerici - faşist karması MC'ye, faşist cinayet şebekelerine, diğer yandan sol adına ortaya çıkmış maceracı, bozguncu akımlardan Maocu faşist sapıklara karşı olmak üzere, zorlu fakat kararlı olarak sürüyor. Türkiye'nin geleceği işte böylesine çetin bir savaşımın ateşleri içinde aydınlanıyor.

Halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş kavgasına, diğer (işçi, köylü gençlik) kesimleri gibi öğrenci gençliğin önemli bir parçasını oluşturan ortaöğrenim gençliği de kendi özlük sorunlarına çözüm yolu arayıştan hareketle, her geçen gün artan oranda katılıyor. Ortaöğrenim gençliğinin ilerici - devrimci potansiyeli giderek daha da yoğunlaşıyor.

Son yıllarda kendini daha fazla göstermeye başlayan, gelişen ortaöğrenim gençliği hareketi geçtiğimiz dönem önemli aşamalar geçirdi. Tek tek okullarda ilerici öğretmenlerinin kıyılmasına, Ülkü Ocaklı, maocu faşist komandoların saldırılarına, MC nin gerici - faşist eğitim politikasına ve onun bir sonucu olan aynı içerikteki ders kitaplarına, disiplin yönetmeliğine, anti-demokratik uygulamalara... vb. karşı sürdükleri boykotlar, imza kampanyaları; direnişler, gösteriler giderek ülkemizin dört bir yanını sardı. Büyük ölçüde kendiliğinden gelişen bu savaşım içinde ortaöğrenimli gençler dağınık olduklarını, ama birleşirlerse gerçekten bir güç oluşturabileceklerini kendi deneyimleriyle gördüler. Savaşımlarını bu doğrultuda daha da yoğunlaştırarak yeni deneyimler elde ettiler, dostu düşmanı biraz daha iyi tanıdılar. Savaşımlarını zenginleştirdiler. Yönetmeliklere geçirilmiş eski kazanımlarını elden almak isteyenlere karşı canla başla savundular, eskilerine yenilerini katmak için bıkmadan savaştılar. Bu çabaların sonucu biriken deneyimler giderek ortaöğrenim gençliğinin örgütlenme çizgisinin esaslarını ortaya koydu. Bunlara bağlı olarak tek tek okullarda eğitsel kolların işletilmesi çalışmaları ve okul birim örgütlenmeleri olan Öğrenci Birliklerinin kurulması hedefleri belirdi. Öğrenciler daha şimdiden bir çok okulda Öğrenci Birlikleri'ni kurdu, eğitsel kolları işleterek demokratik öz ve yapıya kavuşturulmaları için çalıştı. Ortaöğrenim gençliği yaratıcı, çok yönlü çalışmalarında,

yeni savaşım biçimlerinin bulunmasında işçi sınıfının savaşımından esinlendi, esinleniyor. O kendi deneyimleriyle de gördü ki çağın ve toplumun en kararlı devrimci gücü işçi sınıfıdır. Ve bilincine erdi ki işçi sınıfının yolundan yürüdüğü zaman kendi sorunlarına köklü çözümler sağlaması, kendi geleceğini kendi elleriyle kurması gerçekleşecektir.

Böylesine bir savaşımın içinde yoğurulan, pişen ortaöğrenim gençliği 1 Mayıs 1977'de ilk kez en yığınsal bir şekilde bir araya geldi. Yürüdü işçi sınıfımızın yanında, ateşli, savaşkan bir yandaş olarak.

Okullar kapandı. Geçen öğrenim döneminde önümüzde duran sorunların çoğu çözülmeyi bekliyor. Biliyordu ki bu gerici - faşist karması MC olduğu sürece sorunlarımıza çözüm sağlamak zordur. Ama zordur diye yılmadık, elimiz kolumuz bağlı duramazdık, durmadık da. Bunun için orta öğrenimli gençler işçi sınıfımızın yanında güçlü bir birlik oluşturmak, safları sıklaştırarak MC'nin alaşağı edilmesi için yoğun bir savaşım verdiler. Bu sürüyor. Okulların kapanmasıyla bitmedi, daha da yoğunlaştı. Ortaöğrenimli gençler bu dönem içinde daha aktif olarak sürdürüyorlar çalışmalarını. Sürdürecekler. Bu süreç, yeni öğrenim dönemine, yeni kazanımlar için savaşım hazırlıkları olacaktır.

Artık ortaöğrenim gençliği disiplinli, örgütlü bir savaşımın bilinci içindedir, heyecanı içindedir.

Bu süreç böylesi bir savaşımı yaratma sürecidir. Bu süreç, ortaöğrenim gençliğinin örgütlü savaşım birliğini oluşturacak MERKEZİ YIĞINSAL TEK KİTLE ÖRGÜTÜ'nü yaratma sürecidir.

İLERİCİ YURTSEVER GENÇLER, LİSELİ MİLİTANLARI

Bu doğrultuda daha geniş bir ortaöğrenim gençliği kitlesini birleştirmek için çabalarımızı yoğunlaştıralım. Bu doğrultuda özverili çalışmamızı seferber edelim. Sorunları, çözüm yollarını en geniş kesime anlatarak onları da bu savaşımın içine çekelim. İlerici Yurtsever Gençlik Gazetesi olarak ortaöğrenim gençliğinin sorunları, istemleri, çözüm yolları ve örgütlenmesiyle ilgili 28. sayıdan başlayarak 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37. sayıları elimizde varsa okuyalım, başka arkadaşlara vererek onların da okumasını sağlıyalım. Bu sayılar elimizde yoksa, eksikse gazetemizden istiyelim, tamamlayalım. Orta öğrenimli arkadaşlarla konuşalım, tartışalım, deneylerimizi birbirimize aktaralım. Bu çalışmaların sonucunda ortaya çıkacak yazılarımızı, haber, foto, röportaj gibi çeşitli ürünleri gazetemize iletelim. Bölgelerde yürüttüğümüz çalışmalarla ilgili yazıları gazetemize göndererek diğer bölgelerde sürdürülen çalışmalarla, ortaöğrenim gençliği ile kaynaşalım. İçine girdiğimiz yaz dönemi canlı, ateşli bir çalışma dönemi olsun bizler için.

Kitap okuyarak, tartışarak ideolojik, politik düzeyimizi yükselterek demokratik lise savaşımına bilinçli savaşkan liseli militanlar yetiştirelim.

İlerici Yurtsever Gençlik Gazetesi olarak biz de bu dönemde yapılacak diğer çalışmalarla, örgütlenme, görevlerimiz ile ilgili ve ideolojik, politik konularda çeşitli yazılar yayınlanmaya devam edeceğiz.

YAŞASIN İLERİCİ ORTAÖĞRENİM GENÇLİĞİNİN ÖRGÜTLÜ SAVAŞKAN BİRLİĞİ!

YAŞASIN İLERİCİ ORTAÖĞRENİM GENÇLİĞİNİN MERKEZİ DEMOKRATİK YIĞINSAL TEK KİTLE ÖRGÜTÜ'NÜ YARATMA SAVAŞIMI!

YAŞASIN DEMOKRATİK LİSE SAVAŞIMI!

üniversite çıkmazına son!

Üniversite sınavları yaklaşıyor. İlkokuldan başlayarak süren gerici eğitimin eleyiciliği burada da bir kez daha kapılarda bekleşen yüzbinlerce gence yeni yüzbinleri katmak pahasına işleyecek. Türlü umutlarla, binbir zorlukla çeşitli engelleri aşarak lise öğreniminin sonuna gelenleri karşılıyacak bir kez daha eleyici makinanın çarkları. Daha önceki yıllardan bekliyenler, umutlarını hâlâ taze tutanlar bir daha, ama bu kez belki son olarak girecekler sınavlara... Daha sonra onların da büyük bir çoğunluğu içlerine koca bir taş gibi oturan acıyla katılacaklar işsizler ordusunun milyonlarına.

İşbirlikçi iktidarların dayattığı gerici eğitim sisteminin eleyici, paralı, ayrıcalıklı yapısının sonucu yıllardan beri yüzbinlerce genç yığıldı üniversite kapılarına. Ve her geçen yıl artıyor bunalım. Öfke gitgide büyüyor. Büyük burjuvazinin sözcüsü eli kanlı ihanet cephesi MC bu bunalımdan paçasını sıyırmak için YAY - KUR, MEKTUPLA YÜKSEK ÖĞRENİM, ÖN - LİSANS gibi uydurmacalarla birikien kini, öfkeyi eritmeye, uyutmaya çabalıyor. Bu kokuşmuş işleyişin bir ürünü «büyük kâr kaynağı» olan paralı dersaneler sınavlar yaklaştıkça sonuna kadar açıyorlar kapılarını yeni kârların hırsıyla.

Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi Eğitim Yönetimi ve planlama Bölümü Başkanı Prof. Dr. Ziya Bursalıoğlu, sınavlarla ilgili olarak günlük bir gazeteye yaptığı açıklamada şöyle diyor:

«Lisede iyi yetişmenin ve yabancı dil bilmenin hem üniversiteye girişte ve üniversiteden mezun olmada önemli bir etkendir. nÜiversitedeki başarının lisedeki öğretimden ve yetişmeden ayrı olarak ele alınmaması gerekir. Lisedeki öğretimin bütünlüğü, genci üniversiteye iyi bir şekilde hazırlamaktır.»

Peki baylar, ya binbir zorlukla savaşan, kitap, defter alamayan emekçi çocukları, susuz, yolsuz, ışıksız, öğretmensiz bırakılan Anadolu çocukları ne yapacak? Karanlıkta bırakmaya devam mı? Ama hiç bir cevaba gerek yok. Biz bu gidişe «HAYIR!» dedik bir kere. Sizin o horlayıp bir kenarda karanlığa bıraktığınız gençler yürüyoruz işçi sınıfının yolunda özgürce gelişebileceğimiz aydınlık geleceğe.

(Üniversiteye giriş sınavları ile ilgili yazılarımız önümüzdeki sayılarda geniş yer vereceğiz.)

ortaöğrenim gençliği ADANA'da yeni bir şehit verdi!

(İYG AKDENZ BÜROSU)

Karşıyaka Lisesi 5/ed. — B gündüz bölümü öğrencisi ENVER ÖZDEK 18 - 5 - 1977 çarşamba günü okul çıkışından sonra evine gitmek üzere Yamaçlı dolmuşuna bindikten sonra, arabanın içinde 6 faşist tarafından kahpece bıçaklandı. Aldığı ağır yaralar sonucu hastahanede fazla kan kaybından öldü. Hastahanede ölmeden önce doktora şunları söylemiştir: BEN, OKUL MÜDÜRÜ BEDİ ERDOĞAN VE EDEBİYAT ÖĞRETMENİ ŞENOL DEMİROĞLU'NUN KİRALIK ADAMLARI TARAFINDAN BIÇAKLANDIM.»

Olaydan bir hafta önce ENVER ÖZDEK arkadaşlarına, can güvenliğinin bulunmadığını, edebiyat öğretmeni ile tartışmaya girdiğini, gerek okul içinde ve gerekse okul dışında her an olay beklediğini söylemiştir. Yine Enver ÖZDEK'in sınıf arkadaşlarının anlattıklarına göre, olaydan bir gün önce edebiyat öğretmeni ŞENOL DEMİROĞLU okuldaki faşist Ülkü Ocaklı MHP'lileri toplantıya çağırdığı ve olayı tertip ettiklerini söylemişlerdir.

Enver ÖZDEK öldükten sonra cenazeye polis elkoyarak onu, arkadaşlarının kaldırmasını engellemiştir. Cenaze sabah erkenden Enver'in memleketi olan BİNGÖL'ün Kığı köyüne gönderilmiştir.

Arkadaşları arasında ilerici - devrimci olarak tanınan Enver'in öldürülmesi, okulda ve çevrede büyük bir tepki yaratmıştır. Öldükten sonraki günler (4 gün) resmi tatil olmasına rağmen öğrenciler tatilden sonraki ilk gün olan 23.5.1977 pazartesi günü büyük bir topluluk halinde, okuldan başlayan ve Bossa un fabrikası önüne kadar süren bir protesto yürüyüşü yapmışlardır. Yürüyüşte genel olarak «KATİL İKTİDAR», «KATİL ŞENOL», «KATİL MÜDÜR DEFOL», «KATİLLER BULUNSUN, HESAP SORULSUN», «FAŞİZME GEÇİT YOK» sloganları haykırıldı. Fabrika önünde Enver'in anısına yapılan bir dakikalık saygı duruşundan sonra öğrenciler toplu olarak olaysız bir şekilde dağılmışlardır.

Emek, halk, demokrasi ve gençlik düşmanı MC, gericiler, faşist komandolar, baskı, zulüm, terörle, arkadaşlarımızı katletmekle bizleri durduracaklarını sanıyorlarsa yanılıyorlar. Evet, burjuvazi katletti içimizden birini, ama bu ölmeyen bir ölümüzdür... Burjuvazi kavgaya davet etti bizi, davetleri kabulümüzdür.

DEMOKRATİK LİSE SAVAŞIMININ ŞEHİDİ ENVER ÖZDEK'İN ANISINA SELAM! YAŞASIN, BIKMADAN, USANMADAN, YILMADAN SÜRDÜRDÜĞÜMÜZ, SÜRDÜRECEĞİMİZ DEMOKRATİK LİSE SAVAŞIMI!

1978'DE YİNE 1 MAYIS ALANINDAYIZ!

İGD korteji, önündeki dev bir panoyla yürüyüşe hazır durumda.

«Yaşasın Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu» bez pankartı arkasında İGD korteji, Beşiktaş'ta yürüyüşe geçmek için bekliyor.

İGD Folklor Ekibi, Beşiktaş'ta oyunlarını işçilere ve emekçilere sergilerken...

İGD korteji, 1 Mayıs Alanı'na ulaşmak için Gümüşsuyu yokuşunu çıkarken...

1 Mayıs işçi sınıfının birlik, dayanışma, savaşım günü. 1 Mayıs emeğin bayramı. Sömürü düzeninin temeline vura vura geliyordu işçiler. Demir Döküm'den, Kavel'den, Uzel'den... İşçiler geliyordu dalga dalga Çukurova'dan, İzmir'den, Zonguldak'tan... İşçilerin olduğu her yerden. Sel olmus. 1 Mayıs'a akıyorlardı. Burjuvazinin koyduğu yasak kırılıyordu. İkinci kez, çok daha görkemli, çok daha kitlesel bir gösteriyle. Türkiye işçi sınıfı ve demokrasiden, ilerlemeden yana güçler kırıyordu zincirin bir halkasını daha.

1 Mayıs'a gençler - İlerici Gençler Derneği geliyordu. Edirne'den, İzmir'den, Adana'dan, Samandağ'dan, Antep'ten, Diyarbakır'dan, Batman'dan... Yurdun dört bir yanından... İşçi sınıfının yolu yolumdur diyen, Kocaeli'li, Bursalı, Balıkesirli, Trabzonlu, Karslı, Hakkârili gençler...

Sabahın erken saatlerinde toplandılar Beşiktaş'ta. Puslu hava aydınlandı. Güneş ortalığı aydınlattı, ısıttı. İGD, 1 Mayıs'a en kitlesel bir biçimde katılmak için tüm güçlerini seferber etti. İlerici gençlere seslenen çağrılardan yüzbinlerce dağıttı. Ve Türkiye'nin dört bir yanından ilerici gençler bu çağrıya yanıt verdi. Beşiktaş'ta, 1 Mayıs'ta...

Beşiktaş'da toplanan ilerici gençler, binlerce, ellibinlerleydi. Yürüyüş başlayana dek, işçi sınıfının demir disiplini, sabrı ve örgütlülüğü içinde ellibin ilerici genç. Saflarını sıklaştırdılar.

Binlerce pankart vardı ellerinde. İşçi sınıfının ulusal ve uluslararası türküleri, marşları vardı dillerinde.

«Yaşasın Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu», «Yaşasın Uluslararası Öğrenciler Birliği» pankartları caddelere sığmıyordu. İlerici Gençler Derneği'nin, Dünya gençliği ile dayanışmasını engelleyen gerici yasalara Hayır! belgisi sığmıyordu alanlara, caddelere...

«141-142'ye hayır», pankartları yüzlerceydi, binlerceydi... «İleri demokratik bir düzen», «faşizme geçit yok», «işçi - gençlik elele, demokratik cephede», «yaşasın 1 Mayıs», «demokratik üniversite», «can güvenliği, öğrenim özgürlüğü», «faşist MHP ve Ü. Ocakları kapatılsın, faşist yuvalar dağıtılsın», «ulusal baskıya hayır», «Doğu'da ırkçı-şoven baskılara son» belgileri ilerici gençliğin somut ve haklı istemleriydi.

Beşiktaş'taki 7 saatlik bekleme içinde ilerici gençler çözülmedi. Disiplini bir an bile elden bırakmadı. Yürüyüş başlayıp ta İGD kortejinin bir ucu Gümüşsuyu'na geldiğinde, Beşiktaş Şubesi daha Barbaros Bulvarı'ndaydı.

İlerici gençler geliyordu 1 Mayıs Alanına. Pankartları, türküleri, marşları, folklor ve tiyatro ekipleriyle. Kürsü görevlisi «ilerici Gençler Derneği alana giriyor» dediğinde, alanda bulunan yüzbinler, «Yaşasın İGD» diye haykırıyordu. İlerici gençlerse bu slogana «Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın DİSK» sloganı ile giriyorlardı alana.

İlerici gençler giriyordu alana. Bir türlü sonu gelmiyordu. Koşarak giriyorlardı alana. «İleri demokratik bir düzen» diye haykırıyorlardı. İlerici L i s e l i Gençler dev pankartları ile geliyorlardı. Folklor ekipleri Anadolu'nun en güzel oyunlarını oynayarak. Davullar vuruyordu. Coşkuyla geçiyorlardı kürsü önünden. Ve haykırıyorlardı alandakilerle birlikte, «bu alan 1 Mayıs Alanı».

1 Mayıs 1977'de ilerici gençler işçi - gençlik dayanışmasını daha da güçlendirdiler. İşçi sınıfının bu en büyük en görkemli eyleminde .

İlerici gençler 1 Mayıs 1977'de işçi sınıfının yolundan yürümenin ne demek olduğunu, boş bir şey olmadığını gösterdiler. İlerici gençler gelecek 1 Mayıs'ların, 1 Mayıs alanında daha görkemli olarak kutlanması için şimdiden çalışmaya başladılar. 1 Mayıs 1978'de yine 1 Mayıs Alanı'ndayız.

İGD korteji 1 Mayıs Alanı'nda rengarenk panolarıyla yürüyor ve haykırıyor: «işçi - gençlik elele, demokratik cephede.»

İGD korteji 1 Mayıs Alanı'nda... Ve ilerici liseli gençlik işçi sınıfının yolunda yürüyor...

AFRİKA'DA ZAFER YAKINDIR !

Afrika halkları ve gençliği emperyalizme, sömürgeciliğe ve yeni sömürgeciliğe karşı yeni zaferler kazanıyor. Bağımsızlığına yeni kavuşan Gine - Bissau, Cape Verde, Mozambik, Angola, Sao Tome ve Pirincipe halkları yeni başarılar elde ediyor. Dünya sosyalist sistemi ve ilerici güçler tarafından desteklenen yeni halk cumhuriyetlerinin kazanımları Afrika'da yeni sömürgeci yayılmaya set çekiyor.

Artık Afrika halkları, sömürgeci sistemin kalıntıları üzerine kurulacak ve burjuvazinin hakim olduğu sistemlerle başarıya ulaşılamıyacağının bilincinde Geniş kitleler ulusal bağımsızlık, demokrasi ve toplumsal ilerleme yolunun tek yol olduğunu biliyorlar.

Afrika halklarının zafere ulaşmasında dünya sosyalist sisteminin gittikçe güçlenmesinin, ulusal kurtuluş hareketlerinin başarılarının ve kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı ve ilerici güçlerin elde ettiği kazanımların payı büyüktür.

Vietnam halkının ABD emperyalizmini kesin yenilgiye uğratması ve Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti'nin gözle görülür derecede gelişmesi, Portekiz ve Yunanistan'da faşist diktatörlüklerin devrilmesi ve sosyalist Küba'nın sosyalizmin inşası yolunda elde ettiği başarılar, uluslararası işbirliği ve dünya barışı için verilen anti - emperyalist savaşımın güçlendiğinin en kesin kanıtlardır.

İşte Güney Afrika halklarının ırkçılık, sömürgecilik ve apartheid rejimine karşı, beyaz azınlığın baskı rejimine karşı verdiği savaşım dünyada bu denli büyük destek ve dayanışma içinde sürüyor.

Ancak tarihten ders almayı inatla reddeden gerici - faşist beyaz azınlık rejimleri yüzlerce kişinin yaşamına kıyıyor, binlercesini hapislere t o p l a m a kamplarına atıyor.

Soweto ve diğer Güney Afrika kentlerinde sürdürülen son katliamlar ABD, İngiltere, Fransa, Batı Almanya ve Japonya gibi emperyalist güçlerin desteğindeki faşist rejimlerin gerçek yüzünü daha açık olarak ortaya koydu.

İan Smith ve Vorster rejimleri, Güney Afrika halklarının savaşımını engellemek için Transkei bölgesine sözde özgürlük vererek halkların direncini kırmak istiyorlar.

Ne var ki Güney Afrika, Namibia, ve Zimbabwe halkları ile dayanışma her gün biraz daha yükseliyor. Dünya sosyalist sistemi ve ilerici güçler dayanışma eylemleri ve kampanyaları, toplantıları düzenliyerek, maddî ve moral yardım yaparak ırkçılığa, apartheide ve sömürgeciliğe karşı savaşan Güney Afrika halklarının yanında yer alıyorlar.

Bu dayanışmanın en son örneklerinden biri 16 - 19 Haziranda yapılacak olan Güney Afrika'da, Irkçılığa, Sömürgeciliğe ve Apartheide karşı Uluslararası Konferanstır. İlerici, yurtsever Türkiye gençliği bu konferansın halkların bağımsızlık, demokrasi, barış ve ilerleme için verdikleri ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşımında yeni bir adım olacağına inanmaktadır.

GÜNEY AFRİKA'DAKİ SÖMÜRGECİLİĞE, IRKÇILIĞA VE APARTHEİD'E KARŞI DÜNYA KONFERANSI

Lizbon, 16-19 Haziran 1977

Güney Afrika'da durum çok hızlı gelişiyor. Mozambik ve Angola halklarının tarihsel zaferleri o bölgede sömürgeciliğin yıkılmaz, mağlûp edilemez efsanesini sona erdirdi. Soweto'dan Cape Town'a, Namibia'nın kırlarından, madenleri ve ormanlarından, Zimbabwe'nin şehir ve köylerine dek halklar köleliğe son vermek için vazgeçilmez arzularını dile getirdiler.

Ancak apartheid ve sömürgeci rejimler inatçı bir şekilde tarihten ders almayı reddediyorlar. Üstünlüklerini çeşitli manevralarla, dolaplarla ve kaba kuvvetle sürdürmeye çalışıyorlar. Her gün Güney Afrika'dan polis baskınları ve faşist terör üzerine, çocuklar ve kadınlar dahil olmak üzere, katliamlar ve askeri birliklerin provokasyonları üzerine uyarıcı haberler geliyor.

Afrika Ulusal Kongresi, Afrika Ulusal Konseyi ve SWAPO önderliğinde Güney Afrika, Zimbabwe ve Namibia halklarının kesin zafere ulaşması uzun sürmeyecek.

Irkçı ve sömürgeci rejimler, emperyalist ve gerici güçlerin desteği ile savaşı Güney Afrika'nın tümüne yayma hazırlığı içindeler.

İnsanlığın ve halkların haklarının sistematik olarak ve hergün çiğnendiği, dünya barışını sürekli olarak zedeleyen bu durum, özgürlük, adalet ve dünya barışına gönül veren insanları durduramaz.

İnsanlığın dayanılmaz acılarından ve bu ideallerden hareketle, yeni Portekiz Anayasası'nın anti - emperyalist ilkelerinden hareketle, ilerici güçler, ezilen Afrika ve demokratik Portekiz arasında kardeş ilişkilerin kurulmasını istemekte ve bunun dünya barışının gelişmesinde etkin olacağına inanmaktadırlar.

Adis Ababa Konferansında (Ekim - Kasım 1976) alınan kararların devamı olarak ve Özgürlük Hareketlerinin (ANC Güney - Afrika, ANC Zimbabwe, SWAPO) önerisi ile uyum içinde olan Güney Afrika'daki Apartheid, ırkçılık ve sömürgeciliğe karşı Lizbon 1. Uluslararası Hazırlık Toplantısına P o r t e k i z kuruluşlarının yetkilileri ve ileri gelenleri davet edilmişlerdir.

Kendilerini insanlık ideallerinin ve barışın savunulmasına adamış Afrika, Asya, Batı Avrupa ve Sosyalist ülkelerden gelen ulusal ve uluslararası örgütlerin temsilcileri 16-19 Haziran 1977'de Lizbon'da düzenlenecek olan Güney-Afrika'da Sömürgeciliğe, Irkçılığa, ve Apartheide karşı Dünya Konferansı'na aynı amaç ve idealleri güden tüm örgütler ve kişileri, geniş bir temele dayanan uluslararası hazırlık komitesine tüm desteklerini göstermeye çağırmaktadırlar.

Bu geniş uluslararası hazırlık komitesi, insancıl, demokratik ve anti - emperyalist temele dayanarak, Güney Afrika'nın savaşan halklarına acil moral, politik ve somut dayanışma göstermek için kurulmuş olacaktır.

Lizbon Uluslararası Hazırlık Toplantısına katılanlar, üç Kurtuluş Hareketi (ANC Güney Afrika, ANC Zimbabwe, SWAPO) ile yakın ilişkide bulunan komitenin kuruluşunu hızlandırmak için tüm politik ilişkileri, alışverişleri hızla sürdürmek kararını almışlardır. Dünyadaki bütün ilerici kuruluş ve hareketlere çağrı yaparak, Güney Afrika'daki apartheid, ırkçılık ve sömürgeci rejimlere karşı savaşım için Hazırlık Komitesine katılmalarını ve ekonomik ve askerî yardım yapmalarını istemiştir.

Uluslararası Hazırlık Komitesi katılan her kuruluş ve kişilerin karsılıklı saygısı ve işbirliği gibi genel ilkeleri kabullenen, amaçları yukarıda bahsedilen konuları içeren tüm kuruluş ve kişilere açıktır.

Uluslararası Hazırlık Komitesine katılanlar, Soweto başkaldırısının ve katliâmının 1. yıldönümünde yapılacak olan Güney Afrika'daki Sömürgeciliğe, Irkçılığa ve Apartheide karşı Dünya Konferansı'nın insan hakları, özgürlük, toplumsal ilerleme ve barışa büyük katkıları olacağına inanmaktadırlar.

dünya gençliğinden

● **12. UÖB KONGRESİ SOFYA'DA YAPILACAK:** Bulgaristan Ulusal Öğrenci Konseyinin önerisi üzerine UÖB Yürütme Kurulu, 12. UÖB Kongresinin 28 Ekim - 4 Kasım tarihleri arasında Bulgaristan Halk Cumhuriyeti'nin başkenti Sofya'da yapılmasını kararlaştırdı. Kongre, uluslararası öğrenci hareketinin içinde bulunduğu durum ve 1974 Mayısında Budapeşte'de yapılan 11. Kongreden bu yana olan gelişimleri ele alacak.

● **11. DÜNYA GENÇLİK VE ÖĞRENCİ FESTİVALİ — HAVANA**

Sosyalist Küba'nın başkenti Havana'da yapılacak olan 11. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivalinin hazırlıkları tüm dünyada başladı. Her ülke hazırlık komiteleri kurarak 11. Festivale elinden geldiğince en iyi şekilde hazırlanmaya çalışıyor. Bu arada Kanada Ulusal Hazırlık Komitesi çalışmalarını sürdürüyor. Kurulan hazırlık komitesinde ulusal gençlik ve öğrenci örgütleri yanında, sendikalar ve ilerici örgütler de hazırlık çalışmalarına katılıyor.

● **SOSYALİST VİETNAM'DA YENİ BİR ÜNİVERSİTE KURULDU**

Sosyalist Vietnam Cumhuriyeti'nin Da Nong kentinde yeni bir üniversite kuruldu. 12,551 metrekare üzerine kurulan üniversitede okuma odaları, kütüphaneler, laboratuarlar, öğrencilerin dinlenip spor yapabileceği olanaklar ve bir yüzme havuzu var. 3500 - 4000 öğrencinin yararlanabileceği üniversitenin kuruluşunda öğrenciler kendileri çalıştılar. Sosyalist Vietnam'ın emperyalist etkisinden uzak, özgürce gelişimi için savaşan Vietnam halkı ve gençliğini kutlarız.

türkiye gençliğinden kısa haberler

İLERİCİ MÜHENDİSLER MİMARLAR DERNEĞİ İMD AÇILMALIDIR!

Kadıköy Müh. Mimarlık Yük. Okulunun ilerici yurt sever öğrencilerinin kurduğu İlerici Mimar, Mühendisler Derneği (İMD), polis tarafından kapatıldı. Kurulduğundan bu yana «gençliğin yolu işçi sınıfının yoludur» belgisini kendine bayrak edinen İMD, şimdiye dek yaptığı çalışmalarla işçi sınıfına ters düşen akımlara etkin savaşım verdi. Kadıköy bölgesi ilerici ,uyrtsever genç liğini bir çatı altında birleştirmek için büyük çaba harcadı. MC'den kaynaklanan faşist baskılar yıldırmadı onları. Maocu bozkurtlar, işçi sınıfına ters düşen goşistler yıldıramadı onları. Maocu bozkurtlar, işçi sınıfına ters düşen goşistler yıldıramadı. İşçi sınıfının grevlerinde,

direnişlerinde, işçi - gençlik el ele belgisini yaşama en somut bir biçimde geçirdi İMD.

1 Mayıs 1976 çalışmalarına aktif olarak katılan, işçi sınıfının yanında en aktif savaşımı veren **İMD, bu çalışmalar sırasında Mehmet Dağbaşı'nı şehit verdi.** Ama yılmadı. Büyüdü, gelişti.

1 Mayıs 1977'de de İMD üyeleri daha bilinçli ve daha açık kararlı olarak katıldılar çalışmalara. Burjuvazi yine gönderdi kiralık katillerini ve 1 Mayıs öncesinde faşistler tarafından öldürülen İGD ve GED üyesi **Mehmet Yapıcı'nın** anısına yakışır bir şekilde sürdürdü çalışmalarını. 1 Mayıs'ta gençliğin merkezi kitlesel örgütü İGD içinde görkemli gösteriye katıldı. Örgüt disiplininin en güzel örneğini verdi.

Egemen güçlerin oyunları 1 Mayıs katliamından sonrada sürdü. Ve 1 Mayıstan sonraki hafta içinde Kadıköy'de İMD'nin bulunduğu hanın önünde polislere ateş açıldı. İMD kapalı olmasına rağmen polislerce basıldı ve darmadağın edildi. İMD olaydan sonra yayınladığı bildiride olayla ilişkisi bulunmadığını veişçi sınıfının yolunda yürüyeceğini açıkladı.

İMD'nin gerekçesiz olarak kapatılması, ilerici, yurtsever gençliğin örgütlenmesine yönelen anti - demokratik saldırıların bir parçası olarak görüyoruz.

İGD BATMAN ŞUBESİ BASILDI

Çalışmalarını başarı ile sürdüren İlerici Gençler Derneği Batman Şubesi, polis tarafından hiç bir neden gösterilmeksizin basılarak aranmış, dernekte bulunan üyeler gözaltına alınmıştır. Gerici güçler nedensiz aramadan sonra Batman Şubesini kapatabilmek için fırsat kollamaktadır. Batman Şubesi'nin yasalara aykırı olarak aranmayı ve üyelerinin gözaltına alınması ile ilgili olarak İlerici Gençler Derneği Genel Merkezi basına bir açıklamada bulunmuştur. Genel Sekreter B. Temel Saçlı imzası ile yayınlanan açıklamada özetle şöyle denilmektedir:

«Doğu'daki MC patentli anti - demokratik baskıların en çirkini, ulusal ayrıcalığı körüklemesi ve ezilen ulus üzerinde baskısını arttırmasıdır. Bu baskılar, işçi sınıfına, emekçi halka ve tüm ilerici - demokratik güç ve kuruluşlara yönetilen baskılardan ayrı değildir.

Batman İlerici Gençler Derneği (İGD) Şubesi'ne yapılan saldırı ve nedensiz gözaltına almalar, ezilen ulusa gözdağı vermek amacını taşımaktadır.

Tüm ulusal baskılarla birlikte, derneğimizin Batman Şubesine yapılan baskını ve arkadaşlarımızın gözaltına alınmalarını kınamaktayız.

İGD Batman Şubesini, kapatılan 5. şubemiz yaptırmayacağız.»

Baskıyla, dernek kapatmakla gençliğin savaşımı durdurulamayacaktır. İleıici yurtsever gençlik, tüm anti - demokratik baskıları boşa çıkartabilecek güçtedir.

TEKİRDAĞ'DA BASKILAR

Tekirdağ Eğitim Enstitüsü ilerici öğrencileri son günlerde baskı ve terörün doruk noktaya eriştiği zor günler yaşıyorlar. Mart ayının son günlerinde hızlanan saldırı ve baskılar, 25.3.1977 günü okulun bahçesinde marş söyledikleri gerekçesiyle 7 ilerici öğrencinin 10 gün okuldan uzaklaştırılması ile sürdürüldü. Cezaların iki ay sonra verilmesinin, bu öğrencilerin sınavlara girmelerini engelemek amacını taşıdığı görülmektedir.

Bunun üzerine arkadaşlarının gerekçesiz olarak cezalandırılmasını protesto eden yatılı 300 kız öğrenci, akşam yemeğine ve etüdlere girmediler. Okul müdürü Haşim Nehir, Ülkü Ocaklı müdür yardımcısı Veysel Uysal'ın ve diğer faşist öğretmenlerin işbirliği sonucu okula polis çağrıldı. Gece saat 24.00'e kadar polis denetimi ve baskısı altında kapıda bekletilen öğrenciler yatakhanelere alınmamışlardır.

Kız öğrenciler, faşistlerin, faşist idarecilerin ve bir kısım polisin tahrik edici sözlerine, hakaretlerine karşı uyanık davranmışlar, gericilerin tertiplerini boşa çıkarmışlardır. Okul öğrencilerinin kararlı ve her türlü oyun ve tertiplere karşı uyanık tutumları karşısında bocalıyan faşist idare, bu kez de 20 Mayıs günü, geniş çapta bir saldırıya geçmiş ve ceza uygulamalarına girişmiştir. Hiç bir vasal gerekçe göstermeden hafta sonu izinlerini kaldıran idare, öğrencileri moral yönden yıpratmak için okulu bir toplama kampına çevirmiştir.

Tekirdağ Eğitim Enstitüsü ilerici öğrencileri kendilerini baskı ve terörle sindirmeye çalışanlara karşı birliğini güçlendirerek ve kararlı tutumlarını sürdürerek cevap veriyorlar.

SİİRT

İşçi sınıfımızın, emekçi halkın gerici faşist güçlere karşı savaşımı güçlendikçe emperyalistlerin, NATO'cuların, işbirlikçilerin, işçilere, köylülere, gençlere, öğretmenlere karşı saldırıları artıyor. Artık sonlarının geldiğini, bir daha dönmemek üzere gideceklerini görüyorlar. Halkımızı korkutmaya, yıldırmaya çalışıyorlar.

Siirt Kız Öğretmen Okulu'nda bu saldırıların bir uzantısıdır. İlerici öğretmenlerden Mehmet Özdoğan, MC'nin anti - demokratik atamalarıyla okula gelen tescilli faşist öğretmenlerin saldırısına uğruyor. Saldırganlar müdür yardımcısı Oğuz Özgür, Çetin Aytaç, Ulvi Şenal, Mehmet Özdoğan'ın mahkemeye başvurmasına rağ men saldırganlara dokunulmuyor.

Aynı okulda öğrenciler üzerindeki baskılarda tüm yoğunluğu ile sürüyor. Çetin Aytaç isimli faşist bozuntusu, Hüsamettin Karanfil ve Selahattin Simil adlı ilerici öğrencileri iftiralarla hapse attırdı. Okulda tam bir terör havası esiyor. Siirt ilerici gençleri olaylar üzerine bir açıklama yaparak, tüm ilericileri, yurtseverleri, anaları - babaları, öğrencileri, ilerici öğretmenleri savunmaya çağırmış ve baskı ve teröre inat, ilerici gençlerin daha bir kararlılıkla savaşımlarını sürdüreceklerini bildirmiştir.

1 HAZİRAN ULUSLARARASI ÇOCUKLAR GÜNÜ

"çocuklar öldürülmesin şeker de yiyebilsinler"

1 Haziran, ilerlemeden yana güçler tarafından, Uluslararası Çocuklar Günü olarak kabul edilmiştir. Bu gün, çocukların mutluluğu için verilen uğraşın; bağımsızlık, demokrasi, barış, toplumsal ilerleme ve sosyalizm savaşımından ayrılamayacağının vurgulandığı gündür.

Türkiye'de çocukların çoğu tarlalarda, yollarda, en kötü koşullarda, aynı zamanda emperyalist uluslara 2500 lira borçlu olarak doğarlar. Doktor, ilaç, sağlıklı beslenmeden yoksundurlar. Her yıl, doğan 1000 çocuktan 155'i yetersiz beslenmeden ölür. Yasalar ilkokulu zorunlu kıldığı halde, 3000 köyün ilkokulu yoktur. Köy ekonomisinde, okul çağındaki çocukların büyük kısmı boğaz tokluğuna bir ağanın yanında veya ailenin bireyi olarak en ağır işlerde çalışmak zorundadır.

Kentlerde yaşayan emekçi çocukları da, atölyelerde, fabrikalarda çalışarak ailesine katkıda bulunmak için çalışır, kapitaliste ucuz emek sağlar. Günümüz koşullarına uygun çıraklık yasası henüz kabul edilmediği için sosyal hiçbir güvenceye sahip olmadan, en kötü koşullarda, 10 - 12 saat çalıştırılır.

Çocuğunu doğuracağı güne kadar, köylü ise tarlada, kentli ise fabrikada çalışan emekçi kadınların sorunları, çocukların daha sağlıklı yetişebilmesi, daha iyi eğitilebilmesi, çözüm bekler.

Özel mülkiyete dayanan kapitalist ülkelerde görülen, kadın ve çocuk emeğinin katmerli sömürüsüne karşı savaşım, yaşanası bir düzen savaşımının ayrılmaz bir parçasıdır.

Çocukların ve tüm insanlığın çıkarı, geleceği için, bugün dünyada 4,5 milyara ulaşan uluslararası savaş harcamalarına karşı çıkılmalıdır. Bu harcamaların, ne kadar spor tesisi, okul, kreş, hastane v.s. açmaya, kaç emekçi çocuğunun iyi yetişmesine yeterli olacağı düşünülürse, kalıcı barış, tam bir silahsızlanmanın toplumsal ilerlemeye katkısı açıkça ortadadır.

Daha doğmamış çocuklarımızın geleceğini tehdit eden ülkemiz topraklarındaki yabancı üsler kaldırılmalı, lokmamızdan keserek silahlanmaya hız verdiren ikili anlaşmalar yırtılmalıdır.

Çocuklarımızın, mutlu, özgür ve yarınına güvenle bakarak kutlayabileceği 1 Haziranlar, ayrıcalıksız, savaşsız, sömürüsüz bir dünya için elele verelim.

TÖB - DER İSTANBUL ŞUBE KONGRESİNDE BİRLİK - DAYANIŞMA VE ZAFER

TÖB - DER İstanbul Şubesi'nin 5. Olağan Kongresi 28 Mayıs günü yapıldı.

«Öğretmenin yolu işçi sınıfının yoludur» belgisinden hareket eden Birlik - Dayanışma grubu yapılan seçimleri ezici bir çoğunlukla kazandı.

Divan seçimlerine üç liste katıldı. Birlik - Dayanışma'nın listesi 552 oyla divanı kazandı. Bu oylamada, örgüt içi demokrasiyi sağlayacak» gerekçesiyle maocular Demokrasi için Birlik listesini desteklediler.

Geç vakitlerde tamamlanan seçimler sonucunda; Birlik - Dayanışma 781 öğretmenin oyunu alarak yeniden yönetime geldi.

Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu, Halkın Birliği, Kava, Anti - faşist öğretmen vb. gibi 7 maocu grubun desteklediği Devrimci Öğretmen listesi 552 oy alabildi.

Utangaç maocuların desteklediği Demokrasi İçin Birlik listesi 90 oy, Demokratik Merkeziyetçiler 61 oy, Yurtsever Öğretmen 28 oy ve Devrimci Demokratik Birlik 40 oy aldılar.

Kongre şunu da gösterdi ki, her soydan ve boydan bozguncu, sapık, oportünist akım birleşse bile öğretmenlerin güçlü ve ilkeli savaşımını, Birlik - Dayanışmasını kıramaz. Tüm listelerin aldığı 771 toplam oy bile Birlik - Dayanışma'nın aldığı oy'a yetişemiyor.

Birlik - dayanışmanın öğretmen hareketine getirdiği yeni soluk, gösterdiği somut hedefler öğretmenlerin birliğinin daha da güçlenmesini gösterdi.

YAŞASIN TÖB - DER!

DÜNYA BARIŞ GÜÇLERİNİN YENİ BİR BAŞARISI

VARŞOVA DÜNYA BARIŞ KURUCULARI TOPLANTISI

İnsanoğlu varolalıdanberi savaşlardan çekmediği kalmadı.. Son 1500 yıl içinde 14 bin savaşta dünya nüfusuna eşit sayıda, yani 3 milyar insan yaşamını yitirdi. Sadece son iki dünya savaşında 64 milyon insan öldü. Bilimsel teknolojik gelişmeler, nükleer silahların bulunması savaşları daha da korkunç bir halè getirdi. Bugün dünya yüzündeki silahların gezegenimizi bir anda yok etme gücüne sahip olduğu gerçeğini düşünmek bile korkutucu geliyor insana.

Çağımızda savaşların bir tek sorumlusu ve suçlusu vardır. Her gün biraz daha çürüyen ve çürüdükçe azgınlaşan emperyalizm, emperyalist tekeller ve devletler.

40 milyona yakın insanın öldüğü ikinci emperyalist paylaşım savaşından sonra bile tekeller tarihten ders almayarak insanlığın üzerine gidiyorlar. Savaştan sonra başlatılan «soğuk savaş» ve NATO, CENTO, SEATO gibi saldırgan askeri paktların kurulması, emperyalizmin bu vahşi yüzünün en açık delilleridir.

Ne var ki insanlık artık savaş istemiyor ve barışsever güçlerin uluslararası barış ve işbirliği, belgileri altında toplanıyor.

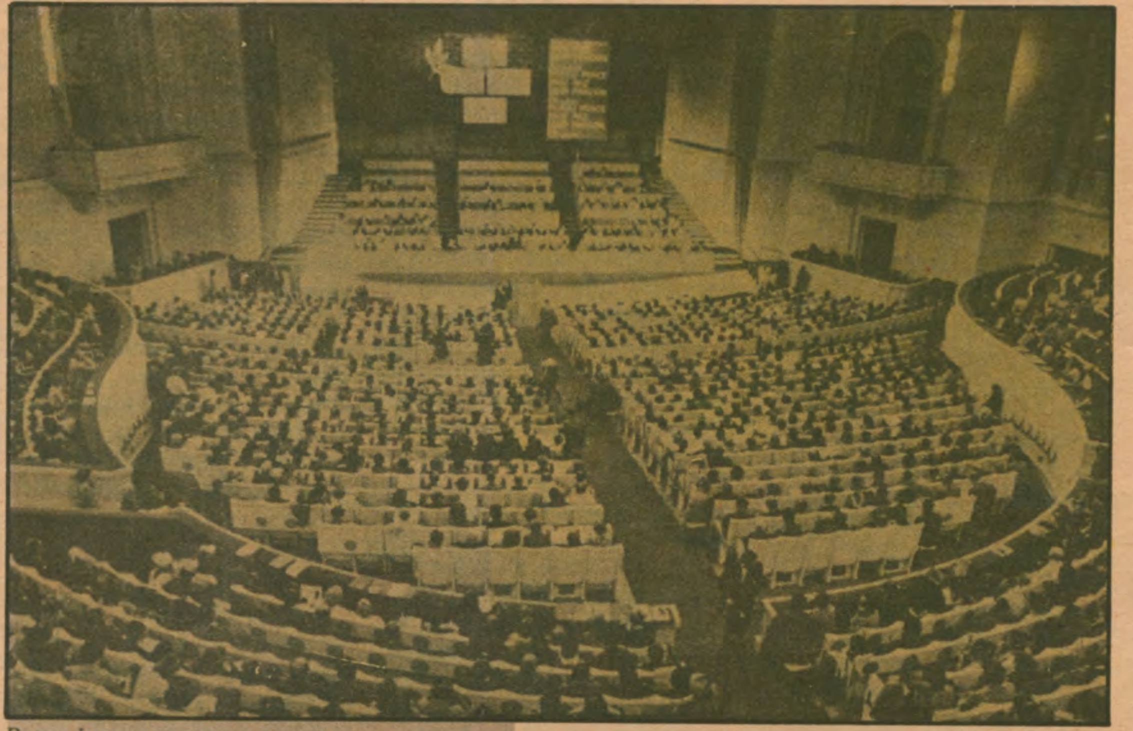
Sürekli olarak ülkeleri birbirine düşüren, kışkırtan, halkları birbirine düşman eden uluslararası tekellerin savaş çığlıklarına karşı dünya halkları tek bir vücut olarak savaşıyorlar. İşte Dünya Barış Konseyi. İşte Helsinki Konferansı, işte Sofya toplantısı ve işte Varşova Uluslararası Barış Kurucuları Konferansı. 125 ülkeden çeşitli toplumsal ve politik görüşleri temsil eden 1500 kişi Dünya Barış Konseyi'nin «Barış içinde bir arada yaşama, silahsızlanmanın geri döndürülmez yapılması ve pekiştirilmesi, kalıcı barış» bigilerini kendilerine ilke ediniyorlar. Her yıl yeni yeni ülkelerin, ulusal ve uluslararası örgütlerin katıldığı Dünya Barış Konseyi'nin saygınlığı durmadan artıyor.

Dünya halkları barışın sağlanmasının ancak emperyalizme, faşizme ve her türlü gericiliğe karşı savaşla gerçekleştirilebileceğini biliyorlar. Dünya halkları «Sovyet Askerî Tehlikesi» diye çığlıklar atan ABD emperyalizminin ve karşı - devrimci Pekin rejiminin gerçek yüzünü görüyorlar. Onlar Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerin her zaman silahlanma yarışının sınırlandırılmasından yana olduğunu ve kalıcı gerçek barışın sağlanması yolunda en etkin savaşımı verdiğini biliyorlar.

İnsanlık silahlanma değil ekmek, barış ve özgürlük istiyor. Açlık, yoksulluk, sağlık sorunlarının çözümlenmesini istiyor.

İnsanlığın % 40'ı açlık ve sefalet içinde iken, silahlanma harcamalarından her yıl yapılacak 25 milyar dolarlık bir kısıntı ile geri bıraktırılmış birçok ülkede açlık, sefalet ve hastalık sorunlarının çözümlenebileceği gerçeği, dünya halklarının emperyalist savaş kışkırtıcısı tekellere olan hıncını, nefretini bir kat daha artırıyor.

Ve dünya sosyalist sistemi, ulusal kurtuluş savaşımı veren ülkeler halkları, kapitalist ülkelerin ilerici güçleri, çeşitli ulusal, bölgesel ve uluslararası örgütler, farklı görüşlere sahip kadınlar, erkekler, gençler bir tek sözcük etrafında birleşiyorlar. «BARIŞ».

Barış kurucusu genel kurulu oturum salonu

Dünya barışsever güçlerinin savaşta yok olmuş Varşova gettolarından doğan, umut dolu, yepyeni, barışsever Varşova'da yaptıkları uluslararası Barış Kurucuları Konferansı emperyalizme, faşizme ve her türlü gericiliğe indirilmiş bir darbedir. Dünya halklarının barış, demokrasi, özgürlük ve toplumsal ilerleme yolunda elde ettikleri bu kazanım, saldırgan, savaş aracı NATO'yu yeniden canlandırma ve «soğuk savaşa» dönme girişimlerine karşı verilmiş en iyi yanıttır. Varşova toplantısı dünyada ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşımı veren uluslar için yeni bir adımdır. Dünya işçi sınıfının gelişimine ve baskısız, sömürüsüz bir topluma duyulan özlemlere yakılan yeşil bir ışıktır.

Varşova toplantısında, dünyadaki barışsever güçlerin silahlanma girişimlerini sona erdirme çabaları sürerken, Türkiye'deki gerici güçlerin faaliyetlerinin bu çabalara ters düştüğü kaydedilmiştir. 1 Mayıs gösterilerine yapılan saldırı ve bu saldırı sonucunda 34 ilericinin öldürülüp, yüzlercesinin yaralanmasının faşist güçlerin demokratik güçler üzerine uyguladıkları terörün doruk noktası olduğu belirtilmiştir. Yunanistan, Portekiz ve İspanya'da demokratik güçlerin zaferinden sonra Avrupa'da işçi sınıfının örgütlenmesinin yasak olduğu tek ülkenin Türkiye olduğu vurgulanan toplantıda, Türkiye'de demokratik ve ilerici güçlerin barış, demokrasi ve toplumsal ilerleme yolunda verdiği savaşımın kayıtsız şartsız desteklenmesi istenmiştir.

Varşova toplantısında Türkiye işçi sınıfının örgütlenmesine karşı konan faşist yasaların kaldırılması yolunda alınan kararlar, Türkiye'li ilerici güçlerin dünya çapında kazandığı bir başarıdır.

DÜNYA BARIŞ ÇAĞRISI

Bizler, dünyanın 125 ülkesinden, 50'den fazla örgütü temsilen tüm kıtalardan gelen, barışa gönülden bağlı siyasal partilerin, kitle hareketlerinin, ulusal ve uluslararası örgütlerin temsilcileri olarak Varşova'da, savaşın yıkıntıları arasından yeniden doğan, Barış'ın canlı simgesi olan bu kentte toplandık.

TÜM İNSANLAR, GÜNÜMÜZÜN VE GELECEĞİN TÜM KUŞAKLARI İÇİN BARIŞ ÖZGÜRLÜK TOPLUMSAL İLERLEME VE EŞİTLİK İSTİYORUZ.

6 gün süren açık yürekli ve ayrıntılı tartışmalar boyunca, hep birlikte, bugünkü uluslararası durumda barışı, uluslararası güvenliği ve toplumsal ilerlemeyi sağlamak için nelerin gerekli olduğunu gözden geçirdik.

Siyasal yumuşama, bugün uluslararası hayata damgasını vuruyor, dünyada ve özellikle Avrupa'da olumlu etkiler yaratıyor günümüzde artık. Yumuşamanın evrensel ve geri dönülmez boyutlara ulaşması önem kazanıyor.

Dünyanın tüm uluslarını, tüm toplumsal ve siyasal güçleri, halklar arasında barış ve kardeşçe işbirliği isteyenlerin tümüne, uluslararası durumun objektif çözümlemesini yapabilenlerin tümüne sesleniyoruz:

YUMUŞAMA SÜRECİNİ PEKİŞTİRMEK VE DÖNÜLMEZ KILMAK İÇİN DAHA DA BİRLİKLİ VE DAHA DA KARARLI DAVRANALIM

Silahlanma yarışı, dünya barışı açısından en ciddi tehlikedir. Dünyada silahlanma için, günde 1 Milyar dolardan fazla harcama yapılmaktadır.

Dünyada, mümkün olduğunca geniş kitlelerin silahlanma yarışının tehlikelerini kavrayabilmeleri için mümkün olan herşey yapılmalıdır. Ve bu yarışın sorumlusu olan militarist ve emperyalist güçlerin tüm oyunlarına aktif şekilde karşı durmaları için elden gelen herşey yapılmalıdır.

Tüm halklara, tüm uluslara sesleniyoruz:

SİYASAL YUMUŞAMAYI ASKERİ ALANDA YUMUŞAMA İLE TAMAMLAMAK İÇİN GÜÇLERİMİZİ SEFERBER EDELİM, SİLAHLANMA YARIŞINA SON VERELİM. BÖLGESEL VE DÜNYA PLANINDA ETKİLİ SİLAHSIZLANMA ÖNLEMLERİ GETİRELİM

STRATEJİK SİLAH SİSTEMLERİNİ SINIRLANDIRMAK, NÜKLEER SİLAHLARI VE DİĞER KİTLESEL TAHRİP SİLAHLARINI YASAKLAMAK, ASKERİ ÜSLERİ KALDIRMAK, KONVANSİYONEL SİLAHLARI VE ASKERİ MASRAFLARI KISITLAMAK İÇİN ÇABALARIMIZI YOĞUNLAŞTIRALIM.

ASKERİ PAKTLARIN KADEMELİ BİR ŞEKİLDE LAĞVEDİLMESİNDE ISRARLIYIZ. AMACIMIZ TAM VE GENEL SİLAHSIZLANMA VE ULUSLARARASI İLİŞKİLERDE KUVVET KULLANILMASINDAN VAZGEÇİLMESİNİN SAĞLANMASIDIR.

Kahraman Vietnam, Kamboçya ve Laos halklarının saldırgan güçlere karşı kazandıkları zaferler dünya barışına olumlu katkılarda bulunmuştur. Aynı şekilde Angola, Mozambik, Gine-Bissau halklarının ve kendi kaderlerini tayin hakkıyla bağımsızlıklarını kazanan diğer ülkelerin zaferlerini de selâmlıyoruz. Güney Afrika, Namibya, Zimbabwe, Filistin halklarının kahramanca savaşımını kayıtsız şartsız destekliyoruz. Faşist ve gerici güçlere karşı savaşımlarında Şili halkına ve diğer Latin Amerika ülkeleri halklarına dayanışma içinde olduğumuzu bildiriyoruz.

ÜLKELER ARASINDAKİ ANLAŞMAZLIK VE ÇATIŞMALARIN ADİL VE BARIŞÇI ÇÖZÜMÜ İÇİN ÇALIŞALIM.

ULUSLARIN BAĞIMSIZLIK VE TÜM BASKILARDAN VE EMPERYALİST ZORLAMALARDAN UZAK BİR GELİŞME ÖZLEMLERİNİN GERÇEKLEŞMESİ İÇİN ÇALIŞALIM.

Dünya ölçüsünde, devletler arasında karşılıklı yarar ve işbirliğine dayanan daha adil yeni bir ekonomik düzenin gelişmesinden yana olduğumuzu bildiriyoruz. Uluslararası güvenlik, silahsızlanma, ilerleme ve sürekli barış için savaşımda, bloksuz ülkelerin rolünün önemini vurguluyoruz.

Dünyada, ekonomik gelişme açısından gözlenen çarpıcı dengesizliklerin ortadan kaldırılması ekonomik sömürgeciliğe son verilmesinin gerekli koşuludur. Gelişmekte olan ülkelerin, ekonomik ve siyasal alanlarda tam bağımsızlığa kavuşma çabalarını, ulusal zenginliklerine tam anlamıyla sahip olma, uluslararası iş bölümüne ayrıcalıksız şekilde katılma çabalarını ateşli bir şekilde destekliyoruz.

SÖMÜRGECİLİĞİN VE YENİ - SÖMÜRGECİLİĞİN TASFİYESİ İÇİN DAHA GÜÇLÜ SAVAŞALIM.

DÜNYADA ADİL BİR EKONOMİK DÜZEN KURULMASI VE TÜM ULUSLARA EŞİT GELİŞME İMKÂNLARI SAĞLANMASI İÇİN DAHA BÜYÜK KARARLILIKLA ÇALIŞALIM.

Toplumsal ilerleme için savaş, barışın pekiştirilmesinden bağımsız değildir.

Dünyanın her yanında, demokrasi ve insan haklarının geliştirilmesinden ve pekiştirilmesinden yanayız. En temel insan haklarını ayaklar altında çiğneyen emperyalist ve ırkçı rejimleri mahkûm ediyoruz.

FAŞİZME VE IRKÇILIĞA KARŞI, DEMOKRASİ VE İNSAN HAKLARININ TAM SAĞLANMASI İÇİN DAHA KARARLI BİR MÜCADELEYE ÇAĞIRIYORUZ.

Günümüzde, farklı ideoloji ve kültürlerden gelen örgütlerden kurulu Barış Hareketinin ortak bir görevi var: Kamuoyunu, barışı ve uluslararası güvenliği tehdit eden tehlikeler karşısında uyarmak ve duyarlı hale getirmek. Uluslararası kamuoyu, hükümetlerden bağımsız örgütler ve kitle haberleşme araçları kanalıyla, hükümetleri, tam ve genel silahsızlanmaya vardıracak somut tedbirler almaya teşvik edebilir.

Günümüzde, dünya barış hareketi, uluslararası güvenliği ve işbirliğini, ekonomik bilimsel, kültürel ve insani alanlarda ilerletmek, çevrenin korunmasını ve arındırılmasını sağlamak görevleriyle karşı karşıyadır. Tüm bu alanlarda, barış güçlerinin başarısı, birliklerince, çeşitli akımların çabalarının birleştirilmesine ve eylem içinde dayanışmasına büyük ölçüde bağlıdır.

TÜM ULUSLAR İÇİN BUGÜNÜN VE YARININ TÜM KUŞAKLARI İÇİN BARIŞ, ÖZGÜRLÜK, TOPLUMSAL İLERLEME VE ADALET.

Dünya Barış Kurucuları toplantısına katılanlar.

11 Mayıs 1977 Varşova.